

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

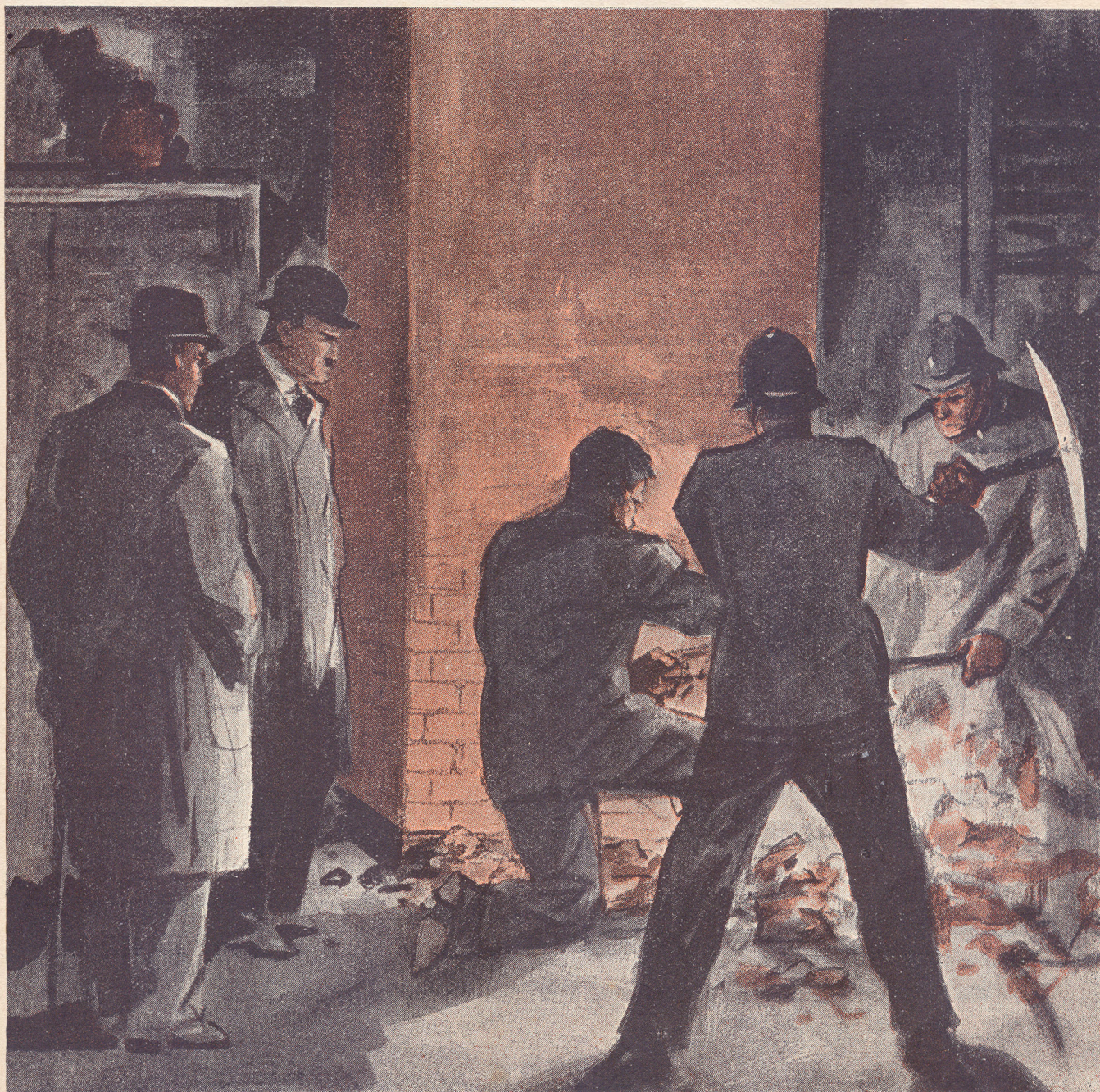
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1061

OM HET MEESTERSCHAP.

fr. 1.50

Binnen een kwartier was het gat groot genoeg om aan een volwassen man doortocht te verlenen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Om het Meesterschap.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

RAFFLES TELEFONEERT.

Het was omstreeks half drie in den nacht, toen de dienstdoende brigadier van Scotland Yard den hoorn van den haak van het telefoon-toestal nam; luid geeuwend, en de volgende boodschap opnam:

„Ik verzoek u aanstonds een paar van uw mannen naar Cromwellstreet No. 17 te sturen, waar een zekere Ray woont. Gij zult hem gebonden in zijn stoel vinden. Hij behoort tot het Genootschap van den Gouden Sleutel zooals u zal blijken uit de papieren, welke ik U nog hedennacht over de post zal toesturen, en welke ik in zijn schrijftafel gevonden heb. Verbaas u niet al te zeer over de wanorde in het vertrek. Het is het werk van den man die op dit oogenblik met u spreekt, John Raffles.”

De slaperigheid van den brigadier was eensklaps als bij tooverslag verdwenen en de geeuw was vervangen door een uitroep van verbazing en woede.

In een oogwenk was geheel Scotland Yard in rep en roer.

De brigadier galoppeerde als een aangeschoten haas naar de kamer van den heer Phileas Baxter, den hoofdinspecteur van politie, ofschoon hij zeer wel wist dat hij den waardigen man daar op dit oogenblik niet zou aantreffen.

Vervolgens rende hij naar de kamer, waar zich meestal de detectives ophielden, die zich daar den tijd kortten met kaarten en domino-spelen, schaken en dammen, in afwachting van het oogenblik, dat men plotseling hun hulp kon noodig hebben.

Daar had zijn mededeeling, dat hij zooeven met John Raffles gesproken had, de uitwerking van een paard in een porceleinwinkel.

Alle aanwezigen, twintig in getal, sprongen overeind, en begonnen dadelijk hartstochtelijk door elkaar te schreeuwen, totdat er een man met een krachtig besneden gelaat en donkere oogen onder zware, borstelige wenkbrauwen met een stentorstem uitriep:

„Houdt allen je snater en schreeuwt niet

als oude wijven door elkaar. Dit is niet de manier om Raffles te vangen."

De man, die dit had geroepen was James Sullivan, een van de bekwaamste detectives van Scotland Yard.

Hij had zooveel gezag onder zijn collega's dat het dadelijk doodstil werd.

Toen wendde Sullivan zich tot den brigadier, die zweetend en hijgend op den drempel van de deur was blijven staan en beval:

„Aanstonds een auto Blinks — en een vlugge."

Blinks snelde weg zoo vlug zijn corpulentie het hem veroorloofde om het bevel ten uitvoer te brengen.

Sullivan wendde zich dadelijk tot een viertal detectives, die hij het hoogst schatte wegens hun schrandereheid en persoonlijken moed en vervolgde:

„Gij gaat met mij mee! Misschien bestaat er nog een flauwe kans, dat hij niet ontsnapt, ofschoon zij zeer gering is. Zelfs met een snelle auto doen wij altijd nog tien minuten over den afstand, en als er wordt getelefoneerd naar een posthuis, dat dicht bij de Cromwellstreet is gelegen, verliezen wij weer tijd en het scheelt ons ook te weinig. Kom spoedig mede."

De vijf mannen snelden het vertrek uit, daalden de breede trap af en ijlden naar de binnenplaats waar de auto reeds gereed stond, terwijl zij als het ware in de vlucht nog drie agenten meenamen.

Er bevonden zich nu negen personen in de auto, met den chauffeur medegerekend, toen dit voertuig in pijlsnelle vaart de breede deur van het sombere politiegebouw uitreed en naar Cromwellstreet snelde.

Sullivan had op zijn horloge gekeken, toen de auto onder de groote koetspoort uitstootte en toen de auto stilhield voor de deur van nummer 17, waren er juist negen minuten verlopen.

Sneller had de chauffeur toch waarlijk onmogelijk kunnen rijden.

James Sullivan was reeds uit de auto gesprongen, nog voor het voertuig goed en wel stil stond.

Hij snelde op de straatdeur toe, en belde aan.

Tegelijkertijd tiep hij tot een paar andere detectives, die hem gevolgd waren:

„De straatdeur is niet geforceerd en ik zie aan de ramen gelijkvloersch ook volstrekt geen spoor van braak. Het is dus waarschijnlijk, dat Raffles, zooals hij gewoonlijk doet, het huis aan de achterzijde is binnengegaan. Spring snel

over den tuinmuur en zie eens, of alles aan de achterzijde in orde is. Kun je daar binnengaan, loop dan snel naar de vestibule en open de straatdeur voor mij."

Sullivan had nog nauwelijks uitgesproken, of de detectives snelden weg om het bevel te gaan volgen van den man, dien zij allen als hun meerdere erkenden.

Zij wipten eerst over het hek van den voortuin, ijlden om het huis heen, en bereikten zoo de achterzijde.

Het was zeer donker, daar de maan achter de wolken verdwenen was, en zij hadden dus hun elektrische zaklantaarns ontstoken, die een helder licht gaven en waarmede zij den tuin tot op verren afstand konden verlichten.

Maar nauwelijks hadden zij de achterdeur bereikt, of tegelijkertijd lieten zij een onderdrukten kreet hooren en riepen: „De deur is vernield."

Men had inderdaad blind moeten zijn, om dit niets aanstonds te zien.

Het geheele bovenpaneel van de deur bleek uitgezaagd, met een bijzonder fijn, uitmuntend werktuig, want de zaagsnede was kaarsrecht, en zoo glad alsof ze met de schaaaf was bijgewerkt.

Het uitgezaagde, dunne paneel was tegen den muur gezet.

Onmiddellijk kropen de beide detectives na elkander door de opening, liepen de gang ten einde, die zich voor hen uitstreckte, en bereikten op deze wijze de vestibule.

De straatdeur was voorzien van zware kettingen en grendels, maar die waren op dit oogenblik geen van alle in werking.

Een van de detectives draaide het yaleslot om en rukte de deur open en daarop trad James Sullivan, gevolgd door de andere beambten de vestibule binnen.

Hij had spoedig de schakelaar van het elektrische licht gevonden en een oogenblik later straalde de kroon, die van de hooge zoldering der vestibule afhing, in vollen glans.

„Ik behoef natuurlijk niet te vragen, of gij de achterdeur hebt open gevonden," kwam Sullivan, terwijl hij zich tot de beide detectives wendde, die hij naar de achterzijde van het huis had gezonden.

„Zij was niet open, mijnheer Sullivan, het paneel is er uitgezaagd."

„Dat is juist de methode van Raffles," riep Sullivan uit. „Ik dacht korten tijd aan een flauwe grap, maar het schijnt toch werkelijk ernst te zijn. Nu, wij kunnen van dit oogenblik

af wel zeker zijn, dat we achter het net visschen. Raffles is natuurlijk wel zoo verstandig geweest om te zorgen, dat hij alles kant en klaar had en gereed stond om te vertrekken, toen hij ons zijn boodschap zond. Laten wij in ieder geval het geheele huis goed doorzoeken, men kan nooit weten, wat er gebeurd is."

De detectives hadden tamelijk luid met elkander gesproken en het verwonderde dan ook geen hunner, dat er boven aan de trap een paar bedienden zichtbaar werden, in nachtgewaad gekleed, die blijkbaar snel een pantalon hadden aangeschoten, maar op bloote voeten liepen.

Het waren bejaarde lieden, en op hun bleek gelaat was onrust en de grootste verbazing te lezen, toen zij daar in de hel verlichte vestibule een achttal mannen opgewonden pratend bijeen zagen.

Sullivan was de eerste die de bedienden had bespeurd en hun wenkte, naar beneden te komen.

De bedienden daalden de trappen af, blijkbaar nog niet goed wetend, wat zij van dit alles moesten denken, en zoodra zij beneden waren aangeland, begon Sullivan:

„Luister eens, mannen — er moet hier in huis iets ernstigs zijn gebeurd. Hebben jullie dan in het geheel niets verdachts gehoord?"

„Volstrekt niets, mijnheer," antwoordde de oudste van de bedienden bevend. „Wij zijn zooeven wakker geworden door het luide praten hier, en door het heen en weer loopen over de gangen en de marmerplaten van de vestibule."

„Hoeveel bedienden zijn er hier in huis?"

„Slechts wij beiden, mijnheer. De chauffeur, die ook het werk van huisknecht doet, slaapt boven de garage."

„Waar is de slaapkamer van je meester?"

„Op de eerste verdieping, mijnheer."

„Breng ons dan bij hem — wij hebben hem iets te vragen."

„Het spijt mij, mijnheer, dat is onmogelijk."

„Onmogelijk?" herhaalde Sullivan, wiens wantrouwen dadelijk werd gaande gemaakt.

„Hoe zoo?"

„Omdat mijnheer Ray op dit oogenblik niet thuis is. Hij zeide ons gisteravond voor hij ging dineeren, dat het naar alle waarschijnlijkheid wel vier uur zou worden, voor hij terugkwam en dat hij misschien in het geheel niet thuis kwam slapen, zoodat wij ons wel naar bed konden begeven."

„Wij hebben redenen om te vermoeden, dat uw meester wel degelijk thuis is," hernam

Sullivan op ernstigen toon. „Breng ons eens aanstonds naar zijn slaapkamer."

„Maar wie zijt ge dan toch, mijnheer?" vroeg de oude bediende angstig.

„Detectives — beambten van Scotland Yard."

„Dan zal ik u naar de slaapkamer van mijn meester brengen, maar ik wil wedden, dat wij hem daar niet zullen vinden," hernam de bediende. „Natuurlijk moet gij de verantwoordelijkheid op u nemen, als hij werkelijk eens mocht thuis zijn en gij stoort hem. Wilt gij nu eindelijk eens zeggen wat er gebeurd is?"

„Inbraak met geweldpleging," antwoordde Sullivan laconiek.

De oude bediende verschrok hevig en hernam:

„Er zal mijn meester toch niets ernstigs overkomen zijn? Maar wat praat ik, ik zal u dadelijk den weg wijzen."

Allen bestegen nu de breede trappen, terwijl de bediende, Brush geheeten, zoo snel hij kon voorging.

Overal waar men slechts langs een schakelaar van het elektrische licht kwam, werd deze omgedraaid en spoedig was er geen elektrische lamp meer of zij brandde.

Brush stond stil voor een wit gelakte hooge deur en klopte aan.

Daar binnen bleef echter alles stil.

Sullivan schoof Brush met zachten drang terzijde, greep den knop van de deur en duwde die open.

De mannen keken in een ruime slaapkamer, weelderig gemeubeld, die echter op dit oogenblik verlaten was.

Het bed was onbeslapen.

„Gij ziet wel, dat ik gelijk had, mijnheer," riep Brush triomfantelijk uit.

„Als uw meester niet hier is, dan moet hij elders zijn. Ik weet wat ik zeg," hernam Sullivan op vasten toon. „Waar staat de brandkast ergens?"

„In de werkkamer van mijnheer Ray," antwoordde Brush, over al zijn leden bevend.

„Waar bevindt zich die?"

„Op de tweede verdieping, juist boven de slaapkamer."

„Dan moet Raffles geweten hebben, dat zijn slachtoffer niet naar bed was, anders had hij dit waarschijnlijk niet gewaagd," ging Sullivan voort. „Ik vermoed, dat Ray hem overvallen heeft, maar dat hij toch de bovenhand heeft weten te krijgen."

De detective wendde zich tot den bediende en hernam:

„Breng ons dadelijk naar de werkkamer.”
Brush gehoorzaamde en nu bestegen de mannen opnieuw de breede trap, die hen naar de tweede verdieping voerde en weer stond de bediende stil voor een wit gelakte deur — maar dirmaal stond zij reeds open.

Aanstands drongen de detectives binnen, met getrokken revolvers, terwijl Brush in de achterhoede kwam, bleek als een laken.

Hij meende niet anders of hij zou zijn meester vermoord vinden.

Sullivan had dadelijk de hand naar den schakelaar uitgestoken, die zich naast de deur bevond, maar vruchteloos draaide hij den ebonieten knop om en om, er kwam geen licht.

„De draad doorgeknipt,” mompelde Sullivan. „Ook al juist iets voor Raffles. Nu, dan zullen wij het met onze lantaarns moeten doen.”

Alle elektrische zaklantaarns werden nu ontstoken en op verschillende plaatsen van het vertrek neergezet, zoodat dit al spoedig helder verlicht was.

Dadelijk trad Sullivan op de brandkast toe, een fraai, modern meubel, dat zeker uit een der eerste fabrieken afkomstig was.

In ieder geval was het vroeger fraai geweest — want thans gaapte in een van de zijwanden een groot gat, bijna twee decimeter hoog, en anderhalve decimeter breed.

Sullivan onderzocht nauwgezet de wanden van dit gat en toen kwam zijn uitspraak:

„Opengesmolten met een steekvlam van buitengewone hitte — waarschijnlijk termiet, of iets dergelijks. Tegen dat dekselsche goed is niets bestand.”

Hij stak zijn hand in de opening, — na eenig

tasten kwam de hand er leeg weder uit.

„Een troep sprinkhanen zou een veld met boekweit minder kaal hebben gegeten dan Raffles deze kast heeft gedaan,” bromde Sullivan.

Hij ging weer in het midden van het vertrek staan, trad op de schrijftafel toe en vervolgde:

„Dit is zeker het meubel, waarin Raffles de papieren gevonden heeft, waarvan hij sprak in zijn telefonische boodschap aan den brigadier. Ik moet zeggen, dat ik zeer nieuwsgierig naar den inhoud ben. Maar voor alles moeten wij Ray terugvinden, Raffles zegt, dat hij hem gevonden heeft, en....”

Maar hij kon niet voortgaan, want een schreeuw van verbazing en schrik belette het hem.

Brush had dien luiden kreet geslaakt.

Hij stond met starende oogen in de deuropening en stotterde:

„Hij is er niet meer.... hij is er niet meer!”

„Dat schijnt zoo,” hernam Sullivan korzelig.

„Ik heb ook oogen in het hoofd, vriend en ik zie wel, dat je meester zich hier niet bevindt.”

„Ik praat niet van mijn meester, mijnheer.... ik praat van een stoel!” antwoordde Brush, schijnbaar meer dood dan levend.

„De stoel, welke stoel?”

„De leunstoel voor de schrijftafel. Het was er juist zoo een als daar ginds staat. Een stoel van bijna honderd kilo.”

„En wat is daar nu mee?” vroeg Sullivan wiens aandacht was gaande gemaakt.

„Wel, de stoel was er nog toen ik hier voor het laatste om half twaalf de ronde deed, daar durf ik op zweren en nu is hij verdwenen!”

HOOFDSTUK II.

DE ONTSNAPPING VAN EEN SCHURK.

Een oogenblik bleven de mannen elkaar zwijgend aankijken.

Sullivan was de eerste die weder het woord nam.

Hij greep den bediende bij den arm en zeide met grooten nadruk:

„Antwoord mij kort en duidelijk, want van de beantwoording van mijn vragen kan veel afhangen.”

„Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer.”

„Er hebben dus twee van deze zware stoelen gestaan, nietwaar?”

„Die stoelen stonden hier al minstens een jaar.”

„Zij waren er nog beide om half twaalf?”

„Daar durf ik een eed op te doen.”

„Weet gij zeker dat uw meester onmogelijk bijvoorbeeld om twaalf uur kan zijn thuis gekomen, zonder dat gij het bemerkt hebt?”

„Het is wel onwaarschijnlijk, maar het is niet onmogelijk. Ik was in ieder geval omstreeks twaalf uur nog wakker en ben toen pas naar bed gegaan. Ik zeg u immers, dat mijnheer Ray ons verlof had gegeven om te gaan slapen!”

„Het bed is niet beslapen, en dus moet Ray zich naar een andere kamer hebben gebeven — hoogstwaarschijnlijk deze,” ging Sullivan voort, half in zichzelf sprekend. „Maar voor den drommel — als hij hier geweest is, voor voor Raffles er kwam, waarom heeft hij dan in 's hemelsnaam dien stoel weg gehaald?”

Hij had deze vraag weder op luiden toon gedaan en dadelijk kwam het antwoord van den bediende:

„Dat zal niet zoo gemakkelijk zijn gegaan, mijnheer. De stoel was buitengewoon zwaar, twee mannen konden hem van zijn plaats krijgen.”

„Dat is al heel merkwaardig,” bromde Sullivan. „Dat Raffles dien stoel zou hebben verwijderd, is natuurlijk volkomen buitengesloten,

want dat had volstrekt geen doel en hij is er de man niet naar om doellooze dingen te verrichten.”

Sullivan liep zwijgend een paar passen op en neer en riep toen eensklaps uit:

„Het helpt niets of wij hier al theorieën oppwerpen, wij moeten in de eerste plaats Ray terug vinden.”

„Als hij tenminste niet tegelijkertijd met den stoel verdwenen is,” merkte droogjes een der detectives op, Finn geheeten.

Sullivan wendde langzaam het hoofd naar den spreker en herhaalde op eigenaardigen toon:

„Ja, dat zou wel mogelijk zijn. In ieder geval — wij zullen nu maar eens eerst gaan zoeken.”

Snel doorzochten de detectives met de handigheid van vaklieden het geheele vertrek. Zij openden de breede en diepe kasten, zij sloegen de gordijntjes terzijde maar er was van den heer des huizes niets te ontdekken.

„Er is niets aan te doen, wij zullen het geheele huis moeten afzoeken,” riep Sullivan ongeduldig uit. „Nu Raffles ons die inlichtingen heeft gegeven, zou ik wel hebben gewenscht, dat hij een weinig uitvoeriger geweest ware. Dat zou ons heel wat werk bespaard hebben.”

De politiebeamten waren dus wel gedwongen het geheele huis van den zolder tot den kelder te doorzoeken.

Er ging bijna een vol uur mee heen, want het huis was groot. En toen was het resultaat nog volkomen negatief.

Het merkwaardigste was wel, dat men niets had terug gevonden van Ray, van wien men tenminste nog had kunnen aannemen, dat hij had weten te ontsnappen, maar dat ook de geweldig zware stoel onvindbaar was.

Brush begreep er volstrekt niets van, en het was bijna grappig te zien, hoe de arme man,

tot zelfs in zijn keukenkast en in sigarenkastjes keek, of het zware meubel daarin wellicht verdwaald was geraakt.

Er werd geen vertrek ondoorzocht gelaten, hoe klein ook, — maar van den zwaren clubstoel was niets terug te vinden.

Sullivan had zijn mannen weder in de werk-kamer verzameld en begon :

„Luister eens, — ik meen nog al iets te weten van de wetten van de zwaartekracht en de werktuigkunde. De ramen hier hebben wij dicht gevonden, maar zelfs al was dit niet het geval, dan heb ik toch nooit gehoord dat een stoel van honderd kilo zich zelf het raam uit-hijst. Dat zou door een levend wezen ge-daan kunnen zijn, maar dan was het een wezen, dat niet goed snik was, want ik zou wel eens willen weten, wie in het holste van den nacht een lederen stoel uit een raam hijst! Men zou den man natuurlijk geen vijf minuten aan het werk hebben gelaten, nog geheel hiervan afgezien, dat niet de man den stoel, maar de stoel den man uit het raam zou hebben ge-trokken.”

Hij wendde zich weder tot Brush met de woorden :

„Waar hebt gij uw kamers?”

„Op de derde verdieping, mijnheer.”

„Hebt ge niets bijzonders gehoord?”

„Niets! Ik slaap niet vlak boven dit vertrek en ik was ook vermoeid.”

„Geloof gij niet dat gij het hadt moeten hooren, als men dien zwaren stoel uit het vertrek gedragen had.”

„Dat had een enkele man, hoe sterk ook, onmogelijk kunnen doen, mijnheer. Men zou het meubel hebben moeten schuiven. Ik geloof wel, dat ik het gehoord zou hebben.”

„Nu, het wordt er niets duidelijker op. Ray is weg — de stoel is weg.”

Na opnieuw eenigen tijd te hebben nage-dacht, nam hij den knecht terzijde en vroeg hem op gedempten toon :

„Is u nooit iets vreemds opgevallen in het leven van uw meester?”

„Hoe bedoelt gij dat mijnheer?”

„Ik wil zeggen — deed uw meester nooit dingen, die u ongewoon voorkwamen, welke gij bijvoorbeeld niet verwacht zoudt hebben van een man van zijn stand? Hoe was het bijvoorbeeld gesteld met zijn vrienden? Waren het gentlemen? Denk eens goed na.”

Brush spande zich blijkbaar zeer in, om zich vooral niet te vergissen, en antwoordde toen:

„De meeste vrienden van den heer Ray

waren echte gentlemen, — maar ik herinner mij nu, dat er wel eens een paar zijn gekomen, die mij alles behalve bevielen, ofschoon ook zij als heeren waren gekleed. Ze hadden ge-zichten om kleine kinderen mee naar bed te jagen en spraken ook een raar taaltje.”

„Had uw meester geregelde gewoonten — ik bedoel, at hij altijd thuis? Ging hij op fatsoenlijke tijden naar bed?”

„Mijnheer at bijna altijd buitenshuis, ten-minste wat den hoofdmaaltijd betreft. 's Avonds ging hij meestal naar een comédie of naar een circus, en het is heel vaak voorgekomen, dat hij of heel laat of in het geheel niet thuis kwam des nachts.”

„Wel, wel, dat is in ieder geval van belang,” bromde Sullivan. „Indien Raffles hem inder-daad heeft gebonden en machteloos gemaakt — en ik kan niet inzien, waarom wij dit zouden betwijfelen, dan heeft Ray de vlucht kunnen nemen, dat staat als een paal boven water, want hij is in het geheele huis niet te vinden, en dat hij de vlucht heeft genomen, pleit natuurlijk sterk tegen hem.”

„Dat staat vast,” liet Finn zich hooren, „het is mij alleen een raadsel, hoe een man, die door iemand als John Raffles gebonden is, zich heeft kunnen bevrijden.”

„Hij zal wellicht zeer overhaast hebben moeten werken,” merkte Sullivan op. „Voor mij is het raadselachtige, dat de stoel ook ver-dwenen is.”

„Mij dunkt, dat er maar een oplossing is,” hernam Finn.

„Welke dan?”

„Dat zich hier in deze kamer een verborgen uitgang bevindt.”

„Goed en wel, maar dan zou men toch den stoel in een andere kamer terug hebben moeten vinden.”

„Behalve in het geval, dat de uitgang zich in den vloer had bevonden,” hernam Finn.

„Maar wij zijn hier op de tweede verdieping, mijn waarde,” wierp Sullivan tegen.

„Ongetwijfeld, maar het luik zou bijvoor-beeld een soort van koker hebben kunnen afsluiten die dwars door de eerste verdieping heen ging.”

„Zoo iets is in ieder geval denkbaar,” her-nam Sullivan peinzend.

Hij wendde zich tot Brush en ging voort :

„Waar stond die stoel meestal?”

„Daar, mijnheer — voor de schrijftafel,” antwoordde de bediende.

Sullivan trad op de plek toe, die hem was aangewezen en bukte zich.

Hij raapte een wandelstok op, een stevig voorwerp uit dik rotting en een haak van zilver.

„Van wien is die wandelstok?” vroeg Sullivan, terwijl hij Brush het voorwerp voorhield.

„Van mijn meester,” antwoordde de bediende.

„Kwam hij er mee thuis vannacht?” vroeg de detective.

„Dat moet wel, mijnheer, want ik weet zeker, dat hij met een wandelstok het huis heeft verlaten.”

„Dan zou ik zeggen, dat hij het voorwerp nog in de hand had, toen Raffles hem overviel en dat hij het in de worsteling heeft laten vallen,” zeide Finn.

„Er is in het geheel niet geworsteld, mijnheer,” hernam Brush. „Anders had ik het op mijn kamer stellig gehoord. Bovendien zou mijnheer dan toch zeker wel geschreeuwd hebben.”

„Dat is zoo — dan moet de stok daar om een of andere reden zijn gevallen,” hernam Finn nadenkend.

Sullivan had zich intusschen onledig gehouden met het onderzoek van den vloer en eensklaps riep hij uit:

„Hier zie ik een naad, ofschoon zij moeilijk te vinden is! Wie het niet weet, zou hier onmogelijk een luik kunnen veronderstellen — en ik ben er zelf ook niet zeker van, of er wel een is.”

Sullivan had zijn zakmes te voorschijn gehaald, knipte het open en begon zorgvuldig de naad wat te verwijderen.

Het bleek daarbij al spoedig dat hij het tapijt aan weersijden van de bijna onzichtbare spleet met zijn mes van den vloer kon aflichten.

Eindelijk kwam hij aan een hoek — en toen ging het weer verder.

Er kon niet aan worden getwijfeld — er moest hier ergens een luik in de buurt zijn —

Op deze wijze was althans het raadsel van de verdwijning van den grooten stoel opgelost.

Nu bleef slechts de vraag hoe het Ray mogelijk was geweest gebonden en wel het mechaniek in beweging te brengen dat het luik deed dalen, want als hij zich had kunnen bevrijden, dan zou hij zeer waarschijnlijk wel een anderen weg hebben gekozen om te ontvluchten, in plaats van dezen geheimen uitgang aan het licht te brengen.

Finn echter, die zwijgend had toegezien, toen Sullivan over den grond kroop, had een ommevang om het schrijfbureau gemaakt, en daarbij het blad aan de bovenzijde, zoowel als aan den onderkant zorgvuldig onderzocht.

En eindelijk vond hij een soort uitsteeksel, waarop hij drukte.

Dadelijk liet hij een waarschuwingsschreeuw hooren, en juist bijtijds kon Sullivan zich achteruit werpen, — want daar zakte een tamelijk groot gedeelte van den vloer, ongeveer anderhalve meter lang en een meter breed, plotseling in de diepte.

„Dat was het dus!” zeide Finn laconiek. „Ik had het je immers wel gezegd, Sullivan. Nu geloof ik, dat ik ook begrijp, waarom wij daar dien wandelstok hebben gevonden! Als de stoel werkelijk gestaan heeft op de plek, zooëven door onzen ouden vriend aangewezen, dan kan Ray met eenige krachtsinspanning het uiteinde van zijn wandelstok, dien hij waarschijnlijk zelf op dat kleine tafeltje had gelegd, in handen krijgen en met den knop van den stok de kleine verhevenheid onder het blad van de tafel bereiken en neer drukken, zoodat het mechaniek begon te werken, en het luik daalde.”

„Ik maak je mijn compliment, Finn,” zeide Sullivan opgewonden. „Zoo is het zeer waarschijnlijk gegaan. Ik wilde wel, dat wij wisten waartoe de koker, dien wij hier zien toegang gaf.”

„Ik denk, dat dit wel niet anders zal gaan, dan door het luik weder naar boven te laten rijzen en zelf er op plaats te nemen en op den knop te drukken,” hernam Finn.

„Maar hoe krijgen we het dan weer boven?” hernam Sullivan, terwijl hij zich achter het oor krabde.

„Wij kunnen beginnen met weer eens op den knop te drukken,” zeide Finn, „maar ik vrees dat het niet veel zal baten. Het mechaniek om het luik weder te doen rijzen, zal wel van beneden in werking moeten worden gesteld.”

Hij drukte op den knop — vruchteloos.

„Dan moeten wij maar ladders en touwen halen — ik wil zien, wat er daar beneden is,” riep Sullivan uit.

„Nu weet ik ook, mijnheer, wat die zonderlinge steenen uitbouw in den wijnkelder beteekent,” riep Brush eensklaps uit. „Ik heb er mij al menigmaal het hoofd mede gebroken, waarom zich daar dat vierkante steenen ding bevond, dat haast van den vloer tot aan de

zoldering reikte, en dat er uitzag als een vierkante fabrieksschoorscheen, of ook wel als een eenvoudig electrisch kabelhuisje."

"Is dat huisje van gewone metselsteenen vervaardigd?" vroeg Sullivan levendig, zich tot den bediende wendend.

"Ja, mijnheer."

"Dan doen wij waarschijnlijk beter als wij maar dadelijk naar den wijnkelder gaan en daar met een houweel de zijwanden van den put vernielen."

"Dat kan gebeuren, mijnheer, want in de kleine schuur in den tuin zijn gereedschappen genoeg," hernam Brush. "Alleen zou ik toch gaarne weten, al vermoed ik het nu wel half wat ge toch van mijn meester wilt."

"Ray is een sluwe booswicht, goede vriend," antwoordde Sullivan op ernstigen toon. "Hij behoort tot een zeer gevaarlijke bende. Er is hier dezen nacht ingebroken, zooals gij uit gindsche brandkast maar al te goed kunt zien. De inbreker heet John Raffles en hij had uw meester op een stoel vast gebonden en ons gewaarschuwd, want hij moet geweten hebben, wie eigenlijk uw meester was. En laten wij nu spoedig naar beneden gaan."

Allen daalden haastig de trap af en begaven zich, door Brush geleid, naar den wijnkelder.

Bij het licht van de electrische zaklantaarn der agenten ontwaardden de aanwezigen in een hoek van den kelder een soort vierkanten toren, waarvan het bovineinde in de zoldering verdween, iets meer dan anderhalve meter breed en bijna twee meter lang.

De wanden van deze soort steenen bus waren uit gewone metselsteenen opgetrokken.

Dicht bij den tunnelingang lag de vermiste stoel, met een warboel van doorgesneden touwen er omheen.

Sullivan wendde zich tot Brush en vroeg:

"Maar is je er dan niets van bekend, dat deze liftkoker werd gebouwd?"

"Niets mijnheer."

"Hoe lang ben je dan al in dienst van je meester?"

"Ongeveer vier jaar, mijnheer."

"Maar deze koker kan onmogelijk al zoo lang bestaan," kwam Finn. "De steenen hebben hun oorspronkelijke kleur nog en de kalk is nog bijna wit."

"Het kan heel goed zijn, dat deze koker pas is gemetseld, mijnheer," kwam Brush, "want we zijn pas drie maanden geleden in dit huis getrokken."

"Dan is de zaak wat dit betreft, tenminste

opgehelderd," liet Finn zich hooren. "Het huis heeft zeker eenigen tijd ledig gestaan, voor Ray het ging betrekken, en van die omstandigheid heeft hij gebruik gemaakt, den liftkoker te laten maken, misschien wel door metselaars, die ingewijd zijn — of anders door aannemers die lid zijn van de bende."

"Maar als we het laatste aannemen, waarde Finn," hernam Sullivan, "dan moet we ook gelooven dat we hier te doen hebben met een bende gelijkend op die van het Kwade Oog te New York, waarvan rijke en te goeder naam bekende personen deel uitmaakten."

"Welnu, dan gelooven we dat," hernam Finn kalm.

Intusschen was Brush weg gesnel, en hij keerde nu terug met een paar stevige houweelen, die aanstonds door een paar der krachtigste agenten ter hand werden genomen.

De steenen en de kalk waren nog zoo versch dat het slechts weinig moeite kostte een gat in een der zijwanden te hakken, waarvan de onderkant omstreeks een halve meter boven den vloer was gelegen.

Binnen een kwartier was het gat groot genoeg om doortocht aan een volwassen man te verleen.

Finn kroop het eerst naar binnen, met zijn lantaarn gewapend, en bevond zich nu boven op het valluik, dat met een stuk tapijt voorzien was.

Spoedig hadden ook de anderen zich bij hem gevoegd, behalve Sullivan, die zich nu tot Brush wendde en zeide:

"Ik dank je, oude vriend, maar van dit oogenblik af zullen wij je hulp kunnen ontberen. Ga maar weer naar bed en tracht nog eenige uren te slapen. Denk er echter aan dat de justitie je waarschijnlijk wel zal oproepen om als getuige te fungeeren."

"Maar ik weet volstrekt niets van de verborgen handelingen van mijn meester, mijnheer," kwam Brush, over zijn geheele lichaam bevend, want hij was een eerlijk man, die een hartgrondigen afkeer had van de justitie, waarmee hij nog nimmer in aanraking was geweest.

"Dat zullen de heeren van het gerecht waarschijnlijk beter kunnen beoordeelen, goede vriend, maar stel je gerust, er zal je niets overkomen. Wij weten immers wel dat je volkomen onschuldig bent aan de daden door je meester gepleegd."

Met deze woorden klopte hij den bediende even op de schouders en kroop op zijn beurt door het gat.

De politiebeambte bevond zich thans aan het begin van een lijnrechte tunnel, waarvan alleen een paar eerste meters nieuw waren, — de rest was blijkbaar van zeer ouden datum, dateerde waarschijnlijk uit den tijd, toen alle burgers van den staat, rijk of arm, hoog of laag, wel eens in de omstandigheid konden komen, snel te moeten vluchten, teneinde zich aan een of andere wrekende hand te kunnen onttrekken.

Boven hun hoofden zagen zij de kleine opening, die zich thans in den vloer van de werk-kamer van Ray bevond.

Finn belichtte de wanden van de liftschaft met zijn lantaarn, en al spoedig had hij den kleinen hefboom gevonden, met behulp waarvan men het luik weder op gelijke hoogte van den vloer zou kunnen brengen.

Sullivan liet dit echter na, want hij wist

niet, of hij niet nogmaals van het luik gebruik zou moeten maken, wanneer hij den terugweg aanvaardde.

De politiemannen volgden nu de tunnel tot op een lengte van bijna tien minuten gaans — en toen kwam er plotseling een einde aan hun onderzoek.

Want de tunnel liep zonder meer uit op een duisteren, zeer smerigen kelder, waar een voet hoog stinkend water stond en die bij een onbe- woonbaar krot bleek te behooren.

De ramen van deze krotwoning waren aan alle kanten dicht gespijkerd op een na, waarvan geen ruit meer heel was. En hier doorheen be- reikten de agenten een morsige, duistere binnenplaats, keken elkander eens zwiiggend aan en keerden toen weder naar Scotland Yard terug, omdat zij wel begrepen dat er voorloopig toch niets anders te doen viel.

HOOFDSTUK III.

DE VERKIEZING VAN EEN NIEUWEN MEESTER.

Het zou voor den detective Finn zeker een voldoening zijn geweest, als hij had geweten, dat alles zich inderdaad had toegedragen, zooals hij vermoed had.

Ray was een schelm van het ergste soort, die reeds lang geleden deel uitmaakte van het Genootschap van den Gouden Sleutel, maar door zijn buitengewone schranderheid en slimheid had hij zich zeker buiten de grijpvingers van de justitie weten te houden.

Eenige jaren na het einde van den wereldoorlog had hij zich in den woekerhandel begeven, en het geluk was hem gunstig geweest. Hij had zijn netten zoo handig weten uit te zetten, dat hij, binnen weinige jaren, een fortuin van enkele millioenen had weten bijeen te schrapen.

Dat was zeker niet op eerlijke wijze gegaan, maar bepaalde diefstal had men hem niet kunnen aanwrijven.

Sedert een jaar evenwel had Ray zich weder onweerstaanbaar aangetrokken gevoeld tot zijn vrienden en hij was opnieuw lid geworden van het Genootschap van den Gouden Sleutel.

Door een samenloop van omstandigheid was Raffles hier achtergekomen, en hij had den schurk tijdens de inbraak in diens huis, waarbij hem een zeer groot bedrag in handen viel, weten te overmeesteren.

Raffles had daarbij tevens een aantal papieren gevonden, waaruit hem bleek, dat er dienzelfden nacht een bijeenkomst zou plaats vinden van de voornaamste luitenants en bendeleden van het genootschap, teneinde een nieuwen Meester te kiezen, inplaats van dokter Fox die den dood had gevonden door de hand van James Henderson, den trouwen chauffeur en metgezel van Raffles.

Ray had echter standvastig geweigerd de plek op te geven, waar de bijeenkomst zou plaats vinden, en er bleef Raffles dus niets anders over dan den man aan zijn stoel vast te binden en daarna de politie te waarschuwen en de telefonische boodschap aan Scotland

Yard te zenden, waarvan wij in den aanvang van dit verhaal kennis namen.

En daarop was Raffles heen gegaan met medeneming van een buitengewoon hoog bedrag.

En daar zat Ray, vastgebonden op zijn zwaren leunstoel, niet bij machte om te schreeuwen, wegens den doek die hem voor den mond was gebonden. En in een toestand die niet veel verschilde van vertwijfeling, want ieder oogeblik kon immers de politie voor hem verschijnen om hem te arresteeren — en hij wist maar al te goed, dat de geheime correspondentie die de Groote Onbekende in zijn schrijftafel ontdekt had, voldoende zou zijn, om hem voor een paar jaar naar de gevangenis te zenden en het hem in ieder geval onmogelijk zou maken, zijn weelderig leven van vroeger voort te zetten.

Voorts zouden natuurlijk de deuren van de hogere kringen voor hem gesloten worden. Ray keek om zich heen als een gevangen dier, toen hij de voordeur voorzichtig hoorde sluiten door den man, die hem geplunderd had.

Toen viel zijn blik op zijn wandelstok dien hij zooeven bij het binnenkomen, nadat Raffles hem in de duisternis in den weg was getreden met de revolver in de vuist, in verwarring op het kleine tafeltje had gelegd, dat niet ver van de schrijftafel stond.

Hij had reeds een paar malen een vergeefsche poging gedaan om zijn stoel ruksgewijze te verzetten, maar dat was met het zware meubel onmogelijk gebleken.

Met groote krachtsinspanning wist hij zich zoo in zijn stoel te draaien, dat hij met zijn voeten het tafeltje in zijn richting kon laten hellen.

De wandelstok gleed van het tafelblad en viel juist op zijn knieën.

Ray greep het voorwerp met beide handen vast en verschoof het zoolang tusschen zijn vingers, totdat hij het uiteinde vast had.

Hij tilde den stok op en tot zijn groote vreugde bereikte de zilveren knop juist het uitsteeksel onder het tafelblad.

Hij drukte uit alle macht en eensklaps zakte hij met stoel en al omlaag.

De wandelstok bleef op den vloer liggen. . . .

Zoodra hij beneden was aangeland, stelde Ray alle pogingen in het werk, om zich te bevrijden en het ging hier gemakkelijker dan in zijn kamer.

Want het valluik gleed aan weerszijden langs stalen richels met scherpe kanten en hiertegen kon hij vrij gemakkelijk de touwen doorsnijden, die zijn polsen aaneen gebonden hielden.

Zoodra zijn handen vrij waren, maakte hij ook zijn beenen los.

Door den sterken schok bij het neerkomen en door de wilde bewegingen, welke Ray maakte om zich te bevrijden, was de zware stoel een eind vooruit geschoven, en toen Ray den hefboom overhaalde stond het voorwerp nog maar met de achterste pooten op het luik, en viel er af, zoodra het naar boven rees.

Ray bekommerde er zich niet verder om, maar ijfde den tunnel ten einde, bereikte den kelder, kroop door het raam en stond nu op de morsige binnenplaats.

Hij hield zich hier echter niet op, maar trad dadelijk door een koetspoort en riep een huur auto aan.

Hij gaf den chauffeur een adres op in Hounsditch en wierp zich achterover in de kussens.

Een diepe rimpel liep dwars over zijn voorhoofd en zijn oogen hadden een sombere uitdrukking, toen hij voor zich heen bromde :

„Alles is nog niet verloren als wij met beleid en voorzichtigheid te werk gaan. Raffles weet in ieder geval niet waar de samenkomst zal zijn en hij heeft me onmogelijk kunnen volgen — en dat is al heel wat waard. Zeker — mijn huis, mijn positie als Ray zal ik wel voor goed kwijt zijn, want die vervloekte papieren zullen mij verraden en ik zie geen kans te beletten, dat zij de politie in handen vallen. Maar ik denk er toch niet aan, mij terug te trekken als candidaat voor het leiderschap van het Genootschap van den Gouden Sleutel. Ja, wel heb ik vernomen, dat die Fransche Markies Beaupré de la Sardogne weder ten tooneele wil verschijnen en rechten op het Meesterschap wil doen gelden, maar ik zal hem met alle middelen bestrijden, dien vreemdeling.”

En Ray verzonk in diep gepeins.

Hij riep zich de gebeurtenissen van het verleden voor den geest.

Hijzelf was er als toeschouwer bij tegenwoordig geweest, toen de Fransche Markies, die destijds chef was van een Parijsche bende,

naar Londen kwam, na den dood van professor Nicholson, die eveneens Meester van dit genootschap was geweest. Beaupré de la Sardogne had verklaard, de chef van het genootschap te willen worden en het scheelde niet veel of zijn partij had de meerderheid behaald.

Want in ieder geval verboden de statuten het niet, dat een vreemdeling chef was van het genootschap.

Tot op dat oogenblik echter was steeds een Engelschman het geweest en de partijgangers van den nieuwen candidaat, dokter Fox, konden het niet dulden, dat een anders dan een Engelschman de opvolger zou worden van professor Nicholson, die den dood aan de galg had gevonden — alweder door toedoen van John Raffles.

Toen kwam er een tijd waarop Fox voor een zeer belangrijke zaak eenigen tijd van het tooneel verdween.

En zoolang bleef hij weg, zoo groot waren de gevaren waaraan hij zich had blootgesteld, dat men reeds vreesde dat hij niet meer onder de levenden behoorde.

Markies Beaupré de la Sardogne, door zijn eerezucht gedreven, nam zijn plaats in — en toen keerde dokter Fox onverwachts terug.

De Franschman wilde het veld niet meer ruimen en er had een vreeselijk gevecht tusschen de beide tegenstanders plaats, waarin Dr. Fox overwonnen had, al was het door een laaghartige streek.

Wat er daarna van den Franschen Markies was terecht gekomen, dat wist Ray slechts bij benadering te zeggen.

Het was hem alleen bekend, dat hij daarna te Parijs gewikkeld was geweest in een reeks avonturen, waarbij ook John Raffles betrokken was.

Een paar maanden geleden zelfs — de herinneringen daaraan lagen hem nog versch in het geheugen — had Raffles het bendehoofd een buitengewoon grooten dienst bewezen — tot twee keer toe had hij hem het leven gered.

Dit spookte Ray door het hoofd, terwijl de auto hem in snelle vaart naar de wijk van Hounsditch reed.

Hijzelf was een eerezuchtig en moedig man, hij wist dat hij kon rekenen op een grooten aanhang, hij zou alles in het werk stellen om zich meester te maken van het gezag.

En wanneer de Markies het waagde, tegen hem in het krijt te treden, dan zou die Franschman zien, met wien hij te doen zou krijgen.

Ray had zich nu eenmaal vast in het hoofd

gezet, een greep naar de macht te doen en al was de aanvang niet gelukkig geweest, daardoor zou hij zich niet laten ontmoedigen.

De auto had reeds bijna een uur gereden, toen het voertuig eindelijk stil hield.

De chauffeur boog zich naar achter en vroeg door het open staande raampje:

„Dit is de straat mijnheer, welk nummer?“

„Houd maar stil, chauffeur — ik zal nu wel verder loopen,“ zeide Ray, terwijl hij het portier opende en uitsteeg.

Hij betaalde den chauffeur en bleef daarop de auto nakijken, totdat zij zich verwijderd had en er niets meer van het voertuig te zien viel.

Toen liep hij snel een smalle, smerige straat in, waar de huizen zeer oud en vervallen waren.

Bij het licht van een lantaarn raadpleegde hij zijn horloge.

Dadelijk verhaastte hij zijn schreden, voortdurend bij zichzelf mompelend.

In het oosten begon reeds een zacht rose schemering de nadering van den dag aan te kondigen.

„Ik ben ruim een uur over mijn tijd — dien vervloekten Raffles zal ik het betaald zetten, wanneer ik achter het net visch.“

Hij sloeg een hoek om en betrad een steeg, zoo donker en morsig, als men ze alleen maar in deze armelijke wijken van Londen vindt.

Heel aan het einde stond een eenzame lantaarn en deze was lang niet voldoende om de steeg over de geheele lengte te verlichten.

Maar Ray scheen hier goed den weg te kennen, want hij aarzelde geen oogenblik en liep haastig voort over de ongelijke steenen.

Eindelijk stond hij stil voor een lage, verveloosse deur.

Hij keek nogmaals om zich heen, teneinde zich te overtuigen, dat hij niet vervolgd was en duwde toen de deur voorzichtig open.

Hij was nauwelijks binnen, of uit de duisternis trad hem een man tegemoet, die eensklaps een elektrische zaklantaarn deed ontgloeien en zijn lichtbundel op het gelaat richtte van den man, die zoo even was binnen getreden.

Hij scheen hem dadelijk te herkennen, maar dit was hem niet voldoende, want eerst moesten er een reeks wachtwoorden gewisseld worden.

Toen pas maakte de man met de lantaarn plaats voor Ray, die de gang teneinde liep, en tenslotte stil stond voor een verveloosse trap, die naar de eerste en ook eenige verdieping van dit krot scheen te loopen.

Hij tastte even langs den muur aan zijn rechterhand en eindelijk hadden zijn vinger

een steen gevonden, die een weinig voor de anderen uitstak.

Hij drukte er op en met een zacht krakend geluid klaptten de drie eerste treden van de trap omhoog, zoodat zij een vierkante opening vrij maakten, een donker gat, nauwelijks groot genoeg om doortocht aan een volwassen man te verleen.

Ray kroop door de opening op handen en knieën, trok vervolgens de drie treden neer en was nu omgeven door een zoo dikke duisternis dat hij zelfs zijn eigen hand niet zien kon, terwijl hij die vlak voor zijn oog bracht.

Hij moest nu zelf zijn zaklantaarn ontsteken en nu bestraalde het licht de wanden van een nauwe gang, of beter gezegd, van een wijde buis zooals die gebruikt worden bij de waterleiding, niet hooger dan een meter en op de breedste plaats nauwelijks tachtig centimeter breed.

Slechts met moeite konden hier twee menschen elkander kruipende passeeren.

Het einde van deze tunnel was in het geheel niet te zien, maar nadat Ray omstreeks acht minuten snel was voortgeslopen, nu en dan in diep gebukte houding loopend, zag hij een vaag schijnsel, hetgeen hem aantoonde, dat hij het doel van zijn moeilijken tocht naderde.

Plotseling kon hij niet verder, want een sterke houten deur, met ijzer beslagen, sloot de tunnel af.

Hij klopte op eigenaardige wijze op het hout van de deur en dadelijk klonk er achter een stem die het wachtwoord vroeg.

Toen Ray naar behooren geantwoord had, ging een klein luikje in de deur open, zoo groot als een hand, en een sterke lantaarn zocht den tunnel af, terwijl de stralen het gelaat belichtten van den man, die toegang wenschte.

Toen pas werd de lage deur geopend en Ray kon binnentreden. Hij bevond zich in een tamelijk goed gemeubeld vertrek, dat hier op deze plek zeker een zonderlingen indruk moest maken. In het midden stond een groote tafel, waarom zeven leunstoelen met rechte leuning en waren geplaatst.

De middelste was waarschijnlijk voor den voorzitter bestemd, want hij was het grootst en de hooge leuning was bekroond met een dolk en een grooten sleutel, zwaar verguld en kruisels over elkander bevestigd.

Als voorzittershamer diende eveneens een zwaar vergulde sleutel van eigenaardigen vorm.

De stoelen waren alle bezet.

Op dien van den voorzitter zat een man

met een echt zuidelijk type — een Italiaan of een Franschman uit Cascoigne of het gebied der Pyreneeën.

Hij was sierlijk en toch krachtig gebouwd met breede schouders en een slank middel. Zijn gelaat was licht gebruind en glad geschoren. De wenkbrauwen waren gitzwart en fraai gebogen en het geheele gelaat zou bepaald een aangename indruk gemaakt hebben als het niet nu en dan ontsierd werd door een wreede trek om den mond en den stekenden blik uit de zwarte oogen. Deze man was Markies Beau-pré de la Sardogne, de afstammeling van een oud adellijk Fransch geslacht, die reeds jaren geleden met zijn familie had gebroken, nadat hij een wissel had vervalscht. De zaak was destijds gesust met heel veel geld, maar Raoul Beau-pré had zich niet willen beteren. Hij was aan lager wal geraakt, hij had door de geheele wereld gezworven. Hij was cowboy geweest in Canada, houthakker in Alaska, hij had op den blauwvos gejaagd aan de Jukon; hij had als kellner dienst gedaan in Argentijnsche danshuizen, hij was croupier geweest in Monaco, kortom, hij had de geheele wereld door gezworven, totdat hij weder in Parijs was beland en zich daar spoedig had laten opnemen in de bende van de Ekster, een berucht dievengenootschap, waarin hij het na eenigen tijd tot chef bracht. Maar daarmee was zijn eerzucht niet bevredigd.

Toen eenige jaren geleden het Genootschap van den Gouden Sleutel werd gesticht, hetwelk de voornaamste misdadigersbenden van de geheele wereld zou omvatten, had hij zich dadelijk voorgenomen, zich aan het hoofd van het genootschap te plaatsen.

Maar de omstandigheden waren tegen hem geweest.

De eerste chef of „Meester” was een Engelschman en heette professor Shydrift.

Hij vond den dood in den strijd met John Raffles en hij werd opgevolgd door professor Nicholson, die op zijn beurt den dood vond aan de galg en zoo een leven van moord en roof boette.

Ook deze man was een Engelschman.

En ten derde male kwam er een Brit aan het hoofd van het genootschap, toen Dr. Fox als zoodanig gekozen werd.

Bij dezen derden keer had het maar weinig gescheeld, of Beau-pré had hem geslagen. Hij had echter zijn plannen niet aanstonds opgegeven en dit had hem de haat en de wraakzucht op den hals gehaald van Fox en diens vrienden,

die eenige malen een aanslag op het leven van den Franschman hadden ondernomen en nu zat hij daar weder op den voorzittersstoel, blijkbaar vast besloten, om ditmaal zijn doel te bereiken.

Behalve de zeven mannen, die om de tafel gezeten waren, bevonden zich in het vrij groote vertrek nog een veertigtal anderen, alle aanvoerders en chefs van beruchte benden, niet alleen uit Londen, maar ook uit Weenen, Parijs en Berlijn, die hier nu allen broederlijk bijeen waren, vereenigd door den band van roof en moord.

Alleen de New Yorksche Chef en die uit Engelsch Indië hadden onmogelijk aanwezig kunnen zijn, maar zij zouden, wanneer zij dit wilden, hun stemmen per telegram kunnen uitbrengen.

Het zal wel niet nader behoeven te worden gezegd, dat al deze misdadigers met behulp van valsche passen naar Londen waren gekomen.

Het was duidelijk, dat Ray verscheen toen de vergadering reeds in vollen gang was.

Hij bleef een oogenblik staan, liet zijn blikken door de vergaderzaal dwalen en richtte dien toen op Beau-pré de la Sardogne, met de opmerking:

„Ik zie, dat men reeds begonnen is met de beraadslagingen.”

„Dat zult gij ons zeker niet kwalijk nemen, Ray,” zeide de Fransche Markies met een spottend lachje. „Het is op het oogenblik drie uur — om twee uur zou de vergadering beginnen. Gij hebt toch zeker niet gedacht, dat wij alleen op u zouden wachten?”

Ray antwoordde niet rechtstreeks, maar wierp den Franschman een wraakzuchtigen blik toe en zeide toen:

„Mag ik weten, hoe ver men reeds gevorderd is? Zijn de stemmen reeds uitgebracht over verschillende kandidaten? Gij weet zeker wel, dat de Raad van Zeven reeds een lijst van kandidaten voor het Meesterschap had opgemaakt?”

„Dat was mij bekend,” antwoordde de Franschman kalm. „Op die lijst komen drie namen voor en gij staat bovenaan.”

„Welnu?”

„Welnu, ik weet dat reeds eenige malen wat ik zou willen noemen de Voordracht van den raad van zeven zonder hoofdelijke stemming werd aangenomen, en dat men den eersten man steeds koos, omdat de vergadering meende te mogen aannemen, dat hij als eerste op de

lijst was geplaatst wegens zijn persoonlijke moed, zijn schrandereheid en zijn ontembare wilskracht. Ik ben echter tot de ontdekking gekomen, dat ik mij daarin vergiste. Reeds bij een vroegere gelegenheid ben ik tot mijn leedwezen tot de ervaring gekomen, dat hier andere invloeden aan het werk waren. Bij de verkiezing van wijlen Dr. Fox ging het evenzoo in zijn werk. Men wenschte geen vrije stemming, ofschoon de statuten die uitdrukkelijk voorschrijven. Ik zeg dat men behoort te

stemmen, al bedroeg het aantal kandidaten tien of twintig."

„Dat wil zeggen — gij zijt het niet eens met de lijst?" vroeg Ray tusschen de tanden.

„Ik kan het er niet mee eens zijn, waarde heer, want mijn naam komt op die lijst niet voor," antwoordde Markies Beaupré rustig, terwijl hij zijn zwarte oogen strak op het gelaat van den man vestigde, die nu de tafel dicht genaderd was.

HOOFDSTUK IV.

DE STRIJD OM DE MACHT.

Er volgde een vrij langdurig stilzwijgen op deze woorden.

Alle aanwezigen begrepen, dat er onweer aan de lucht was.

De meesten hunner kenden persoonlijk den Franschen bendechef en zij wisten dat zijn eerzucht grenzeloos was en dat hij een zeer schrander en bovenal een moedig man was.

Maar tevens wisten zij, dat Ray, een persoonlijk vriend van Dr. Fox, er altijd vast op gerekend had, dat hij diens plaats zou innemen, wanneer Dr. Fox ooit van het tooneel mocht verdwijnen.

Zij begrepen volstrekt niet waaraan zijn afwezigheid was toe te schrijven en reeds geloofden zij aan verraad, toen de raad van zeven, waartoe ook Ray behoorde en die als het ware het hoofdbestuur van het genootschap vormde onvoltallig bleek en men den Franschman kalmpjes in den stoel van den voorzitter zag plaats nemen — de zetel, die door Ray had moeten worden ingenomen.

En daar stond hij nu toch, blijkbaar opgehouden door een zaak, die wel zeer belangrijk moest zijn, daar hij anders natuurlijk wel aanwezig zou zijn geweest bij een vergadering, die juist voor hem van het grootste gewicht was.

Ray was de eerste die weder sprak.

„Ik ben opgehouden door een buitengewone omstandigheid, waarover ik geen macht had,” begon hij langzaam. „Gij zult alles waarschijnlijk morgen wel in de bladen kunnen lezen. Ik voel echter, dat ik verplicht ben het u in enkele woorden mede te deelen. John Raffles heeft mij overvallen, hij heeft mijn brandkast leeg geplunderd, hij heeft mijn geheime papieren gevonden en deze aan de politie gezonden en ik heb pas op het laatste oogenblik kunnen ontkomen, zeker geen vijf minuten voor die vervloekte detectives mijn huis binnen drongen.”

Er gingen kreten van woede en schrik op onder de vergaderden, toen zij den naam van John Raffles hoorden noemen.

Zij allen kenden den gevreesden tegenstander, al was het dan niet van uiterlijk, daar hij zich in tal van vermommingen vertoonde en zij wisten, dat hij een verklaarde, een onvermurwbare bijand was van het genootschap, waartoe zij behoorden.

Daarom slaakten zij dien kreet van woede — de verbazing echter werd teweeg gebracht door het feit, dat Raffles zich nog slechts weinige dagen geleden te New York bevond.

Dit feit stond onwrikbaar vast, het was door ettelijke getuigen geconstateerd en men kon er niet aan twifelen.

Hoe was het dan mogelijk, zoo vroegen al die mannen zich af, dat de Groote Onbekende dezen nacht weder te Londen was en de kans had gezien zijn slag te slaan ?

Moest men dan werkelijk aan iets bovennatuurlijks gelooven ?

Een slag met den gouden sleutel op de tafel liet het gemompel als bij tooverslag zwijgen, ofschoon nog geen der aanwezigen den Franschen Markies als voorzitter had erkend.

Beaupré keek Ray een weinig spottend aan, toen hij sprak :

„Dat is zeker voor u een hoogst onaangename ontmoeting geweest, Ray. Uw verbazing over de snelle verplaatsing echter van John Raffles heeft geen reden van bestaan. Het verwondert mij op mijn beurt dat ge niet schijnt te weten, dat de Groote Onbekende beschikt over een buitengewoon snelle vliegmaschine, een machine die tweemaal zoo snel is als de allersnelste der tot dusver gemaakte vliegtuigen.”

„Hoe weet ge dat zoo zeker, Franschman ?” werd er ergens in de vergadering geroepen.

„Ik weet het, omdat ik zelf in ongeveer twaalf minuten van Londen naar Parijs ben overgebracht met het vliegtuig,” antwoordde Beaupré kalm. „Gij kijkt mij verbaasd aan en schijnt mij niet te gelooven, maar ik verzeker u, dat het de waarheid is. Wij zullen hier echter niet verder over spreken. Het lid Ray heeft nu tenminste zijn afwezigheid ver-

klaard — en zal het mij wel niet kwalijk nemen, dat ik bij zijn ontstentenis den voorzittershamer heb overgenomen. Ik ben natuurlijk volgaarne bereid, hem dit voorwerp weder ter hand te stellen.”

„Dat had ik u juist willen verzoeken,” kwam Ray kortaf. „Ik kan mij eigenlijk niet goed begrijpen, hoe juist gij er toekwaamt, als tijdelijk voorzitter op te treden. Gij zijt geen Engelschman en gij zijt zelfs geen lid van den Raad van Zeven.”

„Wat het eerste bezwaar betreft — dat laat ik niet gelden,” hernam Beaupré, „want gij zult wel willen toestemmen, dat ik vrij dragelijk Engelsch spreek, zelfs zonder accent. Wat uw tweede verwijt betreft — zeker, ik ben geen lid van den Raad van Zeven — maar er was toevallig niemand in de vergadering dien ik juist zoo geschikt achtte om den voorzittershamer te voeren, dan ik.”

„Gij schijnt wel zeer van uw eigen bekwaamheid overtuigd te zijn,” riep Ray uit.

„Dat ben ik — zooals ieder man van karakter en ik geloof ook wel, dat ik er een weinig het recht toe heb,” liet de stem van den Franschman zich hooren, die nu was opgestaan en zich bij de anderen had gevoegd, die staande of zittend in een halven kring voor de tafel waren geschaard.

Ray antwoordde niet, maar nam met een norsch gezicht op den stoel plaats, waar de Franschman zooeven gezeten had.

Hij wisselde op fluisterenden toon een paar woorden met een der leden van den Raad van Zeven en zeide toen op luiden toon, na met den vergulden sleutel op tafel te hebben geklopt:

„Met goedvinden van de vergadering zullen wij dus de gewichtige zaak van de verkiezing van een nieuwen Meester opnieuw behandelen. Gij allen weet dat de verkiezing vroeger geschiedde door een algemeene vergadering, waarheen iedere bende volgens getalsterkte een zeker aantal leden kon afvaardigen. Wij zijn echter van dit stelsel terug gekomen en thans kiezen alleen de bendevoerden den Meester. Zooals gij weet, brengt gij allen een stem uit, de leden van den Raad van Zeven echter hebben ieder twee stemmen.”

Weer sloeg hij met den vergulden sleutel op tafel en ging toen voort:

„De lijst van kandidaten door den Raad van Zeven opgemaakt, waarbij de meerderheid van stemmen beslissend is, telt drie namen, die van Edmund Ray, ten tweede die van Geoffrey Hunter, ten derde die van Charles

Pickford. Ik herinner de vergadering er aan, dat er ook nu nog kandidaten op de lijst kunnen worden gesteld, mits voorgesteld door minstens een derde van het aantal aanwezige afgevaardigden en tot een gezamenlijk aantal, dat de drie niet overschrijdt. Wij zullen nu echter eerst overgaan tot de stemming, die, naar gij allen zult weten, strikt geheim is.”

Aanstonds werd er een begin gemaakt met de verkiezing.

Alle leden werden voorzien van een vierkant stukje papier, waarop zij den naam van hun candidaat moesten schrijven.

Nadat dit gebeurd was, vouwden zij deze briefjes dicht en wierpen ze in een groote koperen schaal, die midden op de tafel stond.

Bedrog was dus volkomen buitengesloten.

Nadat de dertig leden en ook de zeven mannen, die om de tafel zaten, met uitzondering van de drie kandidaten naar het Meesterschap, hun briefjes in de schaal hadden geworpen, werd er opnieuw gestemd voor de benoeming van een commissie van drie leden, welke de briefjes zou openen en waarvan er een de namen hardop zou voorlezen, waarbij de twee anderen hem zouden controleeren.

Ieder lid had overigens het recht ieder briefje nogmaals na te lezen, wanneer hij meende, dat er bedrog gepleegd was.

Nadat dus alle mogelijke voorzorgen waren genomen en de commissie was gekozen, zetten deze drie mannen zich aan een kleine tafel, een hunner nam een stuk papier voor zich en maakte zich gereed de namen op te schrijven, zooals ze hem zouden worden voorgelezen.

De voorzitter van de telcommissie begon de briefjes te openen.

Telkens wanneer hij den naam had afgevoeren wierp hij het briefje op het tafelblad, voor iedereen zichtbaar.

En eentonig klonk zijn stem, die telkens riep:

„Ray — Hunter — Pickford.”

Vol spanning luisterden de leden toe.

Reeds twintigmaal had de afroeper een naam genoemd, en de meeste keeren leek het wel die van Ray te zijn geweest.

En toen riep hij nog achtmaal diens naam, een paar keer dien van Pickford en nog enkele malen dien van Hunter.

Onder doodsche stilte begon de man met het blad papier te tellen.

Toen hij daarmede gereed was, stond hij op en zeide met duidelijke stem:

„Edmund Ray drie en twintig stemmen,

Geofrey Hunter negen stemmen, Charles Pickford zes stemmen. Edmund Ray is dus bij deze gekozen tot Meester van den Gouden Sleutel met de volstreckte en betrekkelijke meerderheid van stemmen. Heeft een van de leden een aanmerking?"

„Ik,” liet een krachtige stem zich hooren.

Het was de Franschman, die dit enkele woord liet hooren.

Hij was een paar stappen vooruit getreden en keek met trotschen, onbevreesden blik om zich heen.

„Wat wenscht ge dan te zeggen, Markies Beaupré?” vroeg de voorzitter van de telcommissie.

„Niets anders, dan dat ik mij candidaat stel,” antwoordde de Franschman.

„Dat is volgens het reglement niet verboden, maar beschikt gij over een derde van het benoodigde aantal stemmen — dat wil zeggen, over dertien?”

„Daarvan heb ik mij zooeven overtuigd,” antwoordde de Parijzenaar kalm.

Op het gelaat van Ray vertoonde zich een trek van heftige toorn en teleurstelling toen hij deze woorden vernam.

Hij meende vast te hebben kunnen rekenen op een groote meerderheid van stemmen en nu scheen die vervloekte Franschman toch gelegenheid gehad te hebben, een deel van de vergadering om te praten.

Reeds vervolgde Beaupré:

„Het is mij bekend, dat volgens het reglement als Meester van het Genootschap van den Gouden Sleutel slechts een man kan worden gekozen die minstens één zeer zware misdaad heeft gepleegd — aan wiens handen bloed kleeft, en die voor het minst heeft deel genomen aan vier groote inbraken. Aan die eerste voorwaarde kan ik niet voldoen, het is waar dat ik tot tweemaal toe een tegenstander heb gedood maar dat was een eerlijk tweegevecht en nimmer pleegde ik een moord met voorbedachten rade. Datzelfde echter moet van mijn tegencandidaat gezegd worden. Wat echter de inbraken betreft — ik geloof te mogen zeggen, dat ik hem in dit opzicht met een paar halslengten klop! Ook te Londen kan men van mijn daden hebben gehoord en ik durf gerust zeggen, dat ik in mijn eigen stad, Parijs, den boventoon voerde. Kort en goed, ik acht mij in staat, en beter dan mijn tegencandidaat — het Genootschap van den Gouden Sleutel te besturen.”

„Gij praat maar steeds van uw tegencandi-

daat,” riep Ray woedend uit. „Gij vergeet, dat ik zooeven wettig gekozen ben.”

„Gij vergist u — gij zijt nog niet definitief gekozen,” zeide Beaupré koeltjes. „Weliswaar hebt gij het meerendeel der uitgebrachte stemmen op u weten te vereenigen, maar gijzelf hebt ons zooeven mede gedeeld, dat er aan de lijst van candidaten nog drie konden worden toegevoegd.”

„En weet gij zeker, dat er buiten u nog twee andere candidaten te voorschijn zullen treden?” ging Ray voort.

„Ik weet het niet, maar ik wil het gaarne afwachten,” zeide Beaupré rustig.

Hij keerde zich om, wendde zich tot de vergadering en vroeg op luiden toon:

„Is hier nog iemand aanwezig, die zich dan- daat wenscht te stellen?”

Niemand antwoordde op deze woorden.

Na eenig wachten wendde Beaupré zich weder tot Ray en zeide glimlachend:

„Gij ziet het! Gij zult door den zuren appel moeten heen bijten — gij zult den strijd met mij moeten aanbinden.”

Ray zag wel, dat hij zich aan die verplichting niet zou kunnen onttrekken. Alles had zich naar den regel toegedragen, alles was volgens den vorm gegaan en alles wel beschouwd, kon hij geen meerdere rechten laten gelden dan de Franschman.

Hij klemde de tanden op elkaar en bromde:

„Ik schik er mij in — het zij dan zoo. Er zal dus opnieuw tusschen ons beiden gestemd moeten worden. Want volgens het reglement zijn Hunter en Pickford definitief uitgescha- keld.”

Van uit de vergadering ging een toestem- mend gebrom op.

Het bleek Ray, dat zijn tegenstander goed gebruik had weten te maken van zijn overredingskracht en dat hij met vrucht had ge- wezen op hetgeen hij reeds vroeger voor het Genootschap van den Gouden Sleutel verricht had.

Hij kende ook de groote macht, welke de Fransche Markies wist uit te oefenen en de aantrekkingskracht welke zijn woorden hadden.

Zelfs tegenover Fox, die indertijd de groote favoriet was, en wiens verkiezing algemeen als onbetwistbaar gold, had hij bijna de over- winning behaald.

Er werden nieuwe stembriefjes uitgedeeld.

Het was doodstil, toen de leden, zoover mogelijk verspreid staande, vlug den naam van hun candidaat op de briefjes schreven.

Natuurlijk mochten thans Ray noch Beaupré mee stemmen.

Nadat alle briefjes in de kom waren geworpen, namen de drie leden van de telcommissie weder aan het tafeltje plaats en het openen van de stembriefjes begon opnieuw.

Ray trachtte het aantal malen mede te tellen, waarop zijn stem werd uitgeroepen, maar bij den negenden keer vergiste hij zich al en gaf het toen maar op.

Hij bestudeerde de gelaatstrekken van de leden en vooral die van zijn medebestuurders, als wilde hij daarop zijn lot lezen.

Maar alle gezichten stonden strak.

Daar nam de voorzitter van de commissie het laatste briefje op en las met luider stemme den naam :

Edmund Ray.

Onder groote spanning telde degeen, die hiervoor was aangewezen, het aantal namen.

Nu stond hij op, en zijn stem klonk een weinig heesch, toen hij uitriep :

„Negentien stemmen voor Edmund Ray — negentien stemmen voor Markies Beaupré de la Sardogne.”

Een kreet van verbazing ging onder de vergaderden op.

Ray was bleek geworden en had zich onwillekeurig half in zijn zetel verheven.

De Markies echter was volkomen kalm gebleven en zeide nu :

„Tel de briefjes nog eens na — misschien is er een vergissing begaan.”

Zulks werd gedaan, maar het commissielid bleek zijn werk goed te hebben verricht. Op iederen candidaat waren wel degelijk negentien stemmen uitgebracht.

„Wat zegt het reglement in dit geval ?” vroeg Beaupré, zich tot den Raad van Zeven wendend.

„Dat er nogmaals moet gestemd worden,” antwoordde de secretaris. „Blijft de uitslag dezelfde, dan moet de verkiezing een week verdaagd worden waarop er opnieuw gestemd wordt.”

„Dat lijkt mij niet erg,” hernam Beaupré, terwijl hij de wenkbrauwen fronste. „Ik ben er niet de man naar om zoo lang te wachten ! Ik zal u daarom een ander voorstel doen, wanneer het lot aanstonds niet wat duidelijker heeft gesproken.”

De stembriefjes werden vernietigd, er werden nieuwe papiertjes rond gedeeld en weder begon het opnoemen van de namen en het tellen daarvan.

En weder was het resultaat hetzelfde — op iederen candidaat was juist de helft van de stemmen uitgebracht.

Het bleek spoedig, dat deze of gene, teneinde de weegschaal te laten overslaan, anders gestemd had dan bij den eersten keer — maar daar dit juist door evenveel personen gedaan, veranderde dit niets aan het resultaat.

De secretaris stond op en riep :

„Dan stel ik voor, de stemming een week uit te stellen, volgens het reglement.”

Reeds wilden de leden hiermede hun instemming te kennen geven, toen weder de krachtige stem van den Markies zich liet hooren.

„Een oogenblik,” riep hij uit. „Ik heb een ander voorstel. Nu het lot niet heeft willen spreken — nu moeten wij zelf beslissen, dunkt mij.”

„Wat wilt gij zeggen ?” vroeg Ray.

„Ik wil zeggen, dat wij thans om het Meesterschap vechten,” antwoordde de Franschman.

Een oogenblik aarzelde Ray, maar ook slechts een oogenblik.

Hij begreep maar al te goed, dat in dit gezelschap de minste weifeling hem noodlottig kon worden.

Men zou van den aanstaanden Meester wel wat dulden, maar zeker geen lafheid.

Hij vermande zich dus, en zeide, terwijl hij zijn stem tot vastheid dwong :

„Zooals gij wilt. Het is wel niet voorzien in het reglement, maar . . . .”

„Maar er is een precedent,” vulde Beaupré den zin aan. „Natuurlijk weet ge wel dat ik reeds met Dr. Fox onder ongeveer gelijke omstandigheden gestreden heb. Hij gedroeg zich als een schurk, toen wij in het pikdonkere verrek alleen met onze messen gewapend den strijd aanbonden, en daardoor wist hij mij te overwinnen. Iets dergelijks wil ik thans niet herhaald zien en daarom wensch ik dat het gevecht in het volle licht zal plaats hebben en ten aanschouwe van allen ! Maar van tevoren verplicht iedere aanwezige zich dat hij genoeg zal nemen met den uitslag.”

„Zal het . . . . een strijd op leven en dood zijn ?” vroeg Ray en thans was het hem onmogelijk een lichte trilling van zijn stem te voorkomen.

„Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen,” antwoordde de Fransche Markies, die geen oogenblik zijn kalmte had verloten. „Als ik het mij wel herinner zijt gij zelf zeer bekwaam in het hanteeren van het dolkmes. Ik wil echter volkomen ridderlijk zijn en u de

keus van het wapen laten. Wilt gij de duelleer-pistool — wilt gij den degen — of wilt gij de bloote vuist — gij hebt slechts te kiezen. Winner is in ieder geval degeen, die zijn tegenstander tot machteloosheid zal hebben gedoemd. Is de steek, is de slag, of is het schot noodlottig, des te erger voor den verslagene. In ieder geval zal het een eerlijke strijd zijn. Neemt gij allen genoegen met deze bepaling?"

Een algemeene kreet van instemming begroette zijn woorden en zelfs de medestanders van Ray zagen wel in, dat dit nog de beste oplossing was.

Voor het meerendeel waren het schavuiten, die daar bijeen waren en het strookte met hun bloeddorstige dierlijke inborst, twee mannen als wilde beesten om het leiderschap te zien strijden, juist zooals herten, wilde zwijnen en buffels het doen.

Nog even scheen Ray te aarzelen, maar toen sprong hij op en riep uit:

„Ik kies de bloote vuist.”

Een onmerkbaar glimlachje gleed over de trekken van den Franschman, toen hij dit hoorde.

Ray scheen dus liever bloedvergieten te willen vermijden en hij rekende op zijn bekwaamheid als bokser.

Hij scheen onkundig te zijn van het feit, dat de Franschman zich in den laatsten tijd duchtig geoefend had onder leiding van een voortreffelijken boksleraar, die wereldkampioen van zijn klas was geweest en hij scheen er van overtuigd te zijn, dat hij den Franschman dus gemakkelijk zou kunnen verslaan.

Er waren vrij wat leden teleurgesteld over deze keuze, die hadden gehoopt dat Ray het mes zou kiezen als wapen.

Toch werden aanstonds de noodige maatregelen getroffen.

Er waren onder de bendeleden minstens zeven of acht deskundigen en met behulp van een touw en eenige palen, was er al spoedig in het midden van het vertrek een ring gemaakt.

Misschien was het strijdperk niet ingericht volgens de internationale boksreglementen, maar daaraan zou men zich ditmaal niet kunnen storen.

In iederen hoek werd een stoel neergezet, een paar van de leden ontdeden zich van hun jassen, er werden emmers met water en een paar handdoeken aangedragen en toen kon de strijd een aanvang nemen.

De scheidsrechter die niemand anders dan een der verslagen candidaten, Charles Pickford bleek te zijn, nam tusschen de touwen

plaats, klom op een stoel en zeide:

„We hebben uitgemaakt dat overwinnaar zal zijn diegene, die den ander den „knock-out” toebrenkt. De verslagene verbindt zich, zich in zijn lot te schikken en zich neer te leggen bij onze beslissing. Hij verbindt zich voorts den te kiezen Meester even trouw te zullen dienen als hij het den vorigen deed en geen plaats te laten in zijn hart voor wraakzucht.”

De meeste leden luisterden meesmuilend naar deze woorden — want althans het laatste was wel wat veel verlangd.

Intusschen hadden de beide tegenstanders zich tot op hun middel ontdaan van al hun bovenkleederen.

Beide mannen waren goed gespierd, maar ontegenzeggelijk was de Franschman het zwaarst gebouwd en alle lijnen van schouder en bovenarm duiden hem aan als den geboren bokser.

Nadat zij ieder op een stoel hadden plaats genomen, omringd door hun drie helpers, klom de scheidsrechter weder op zijn stoel en riep met luider stemme:

„Er zal een onbeperkt aantal rondon worden gebokst, tot er een resultaat bereikt is. Ik verzoek alle aanwezigen zich kalm te gedragen en te bedenken, dat het een eerlijke sport is.”

Nu stapte hij weder van zijn stoel, tilde het meubel over de touwen heen, nam zijn horloge ter hand en riep:

„Vooruit!”

Dadelijk stonden de beide tegenstanders op en traden op elkander toe, terwijl hun helpers haastig onder de touwen door doken, met medeneming van de stoelen.

De boksers droegen geen handschoenen en daarom zouden de slagen des te harder treffen.

Zij hadden zich aanstonds in postuur gesteld en onmiddellijk begon Ray fel aan te vallen.

Maar de Franschman stopte rustig, en zonder zich al te veel te vermoeien, alle stooten, en een paar zwaaislagen, die hem wellicht zouden hebben geveld, als zij doel hadden getroffen, wist hij door bliksemsnel duiken te ontgaan.

Hijzelf slaagde er in door een paar krachtige stooten op de maagkuil zijn tegenstander in de eerste ronde te verzwakken, ofschoon pas later de invloed van die twee stooten zou blijken.

Alsof het een gewone bokspartij gold, zoo hadden de meeste aanwezigen dadelijk op de beide mannen gewed.

De weddenschappen gingen ongeveer gelijk op, want wat de Franschman aan lengte won, dat bezat de Engelschman aan kracht.

Hij had een breede borst, zwaar gespierde armen, wel een weinig te zwaar voor een bokser en hij stond zeer vast op zijn voeten.

Beaupré daarentegen was vlug als een eekhoorn en zijn „beenwerk”, zooals het met een vakterm luidt, was onberispelijk.

Zoodra de eerste ronde op het sein van den scheidsrechter geëindigd was, kwamen de helpers dadelijk weder met de stoelen aansnellen, beide tegenstanders zetten zich neder, lieten zich koelte toewuiven en zich nek en schouders met water nat maken.

Verfrischt traden zij een minuut later elkan- der weder tegemoet en nauwelijks hadden zij de gevechtshouding weder aangenomen, of een geweldige onverwachte opzwaai van Ray sloeg Beaupré tegen den vloer.

Een gebrul van opwinding steeg onder de vergaderden op, maar werd overstemd door de luide stem van den scheidsrechter die naast den Franschman neer knielde en langzaam begon te tellen.

Bij den derden tel lag Beaupré op handen en knieën, bij den vijfden had hij zich in knielende houding opgericht, bij de zevenden stond hij in gebukte houding weer op beide voeten en de negende had nog niet geklonken, of hij stond gereed, om opnieuw te beginnen.

Het was een gevaarlijke ronde voor den Franschman, want de vreeselijke kaakslag had hem danig aangegrepen.

Hij deed dan ook niet veel meer dan zich verdedigen en de slagen afweren, welke Ray als hagel op hem deed neerkomen.

Tegen het einde van de ronde echter wist de Franschman juist nog een bliksemsnelle hoek te plaatsen, met verkorten arm, die Ray tegen de kin trof, welke hij slechts ten halve kon afweeren zoodat hij duizelde en voor een paar seconden tegen den vloer ging.

De scheidsrechter luidde echter alweder met zijn kleine tafelschel, die de taak van den gong moest overnemen, toen hij pas drie tellen op den bodem lag.

Dadelijk traden zijn helpers op hem toe, trokken hem op den stoel en begonnen hem te masseeren en hem koelte toe te wuiven.

Weer verliep een minuut en opnieuw traden de strijders elkander tegemoet.

Het had allen schijn, alsof Ray in deze ronde een einde wilde maken aan den strijd en zijn tegenstander wilde verpletteren, want hij viel aanstonds heftig aan, en bracht den Franschman reeds na eenige tellen een stoot op de maagholte toe, die hem even zijn bezin-

ning deed verliezen, waarvan Ray gebruik maakte den stoot door een snellen opzwaai te laten volgen, die den Franschman echter een weinig te hoog tegen de wang raakte.

Maar Beaupré verdedigde zich schitterend, dook bliksemsnel en trof Ray tweemaal vlug achter elkaar op de kaak.

De ronde ging vrijwel gelijk op, maar een paar seconden voor het eind deed de Franschman een schijnslap en trof zijn tegenstander met zijn linkervuist vlak op den mond.

Verwoed door dezen slag die het bloed deed vloeien, wierp Ray zich op zijn vijand en dat werd zijn ongeluk.

Beaupré dook snel terzijde, de vuisten van Ray troffen het ledige en voor hij zich weder in positie had kunnen stellen, troffen de harde knokkels van de rechtervuist van den Franschman hem zoo geweldig tegen de kaak, dicht bij de kin en juist in de goede richting, een weinig schuins, dat hij met een doffen kreet als een gevelde os achterover viel.

Zijn hoofd bonsde tegen den vloer, hij wendte zich eenmaal om en bleef toen met uitgestrekte armen, zwaar hijgend liggen.

Op hetzelfde oogenblik klonk het schelletje van den scheidsrechter, ten bewijze dat de ronde was geëindigd.

De helpers van Ray vlogen op hem toe, droegen hem op zijn stoel en trachtten hem met alle mogelijke hulpmiddelen weder op de been te brengen, toen zij er met veel moeite in geslaagd waren den man overeind te krijgen.

Het belletje klonk, Ray deed een paar stappen in de richting van zijn vijand, wanke- lend als een beschonkene, maar hij kwam niet ver, want zonder dat de ridderlijke Franschman hem behoefde aan te raken, knakte hij als het ware dubbel en sloeg opnieuw tegen den vloer.

Hij werd de volle tien seconden uitgeteld, en dadelijk steeg er een luid gejuich op, dat hoofdzakelijk werd aangeheven door de volgelingen van den Franschman, maar waaraan toch ook door de anderen werd deelgenomen.

Markies de Beaupré had de overwinning behaald en daarmee was hij gekozen tot chef van den Gouden Sleutel.

Wel keken twee of drie van de aanwezige bendevoerden, alle Engelschen, hem met duistere blikken aan, maar de Fransche Markies was een moedig man en hij lachte er wat om.

Met oogen, die van trots over het behaalde zegepraal schitterden, keek hij om zich heen.

Toen sprong hij op een stoel en riep uit: „Mannen — van dit oogenblik af ben ik

dus uw aanvoerder. Gij zult in mij een streng, maar tevens een rechtvaardig meester vinden. De bloeddorstige wreedheid van mijn voorgangers is mij vreemd, maar niettemin zal ik mij streng houden aan onze voorschriften, die gebieden, dat elk verraad met den dood gestraft wordt."

„En Raffles?" werd er ergens geroepen.

De Franschman fronste een oogenblik de wenkbrauwen en antwoordde niet dadelijk.

Raffles had hem tot tweemaal toe een zeer grooten dienst bewezen — een van die diensten, welke geen man met eenig begrip van eerkan vergeten.

Maar Raffles was tevens de onverzoenlijke vijand van het Genootschap van den Gouden Sleutel. Dat mocht hij nimmer vergeten en daarom klonk het op norschen toon van zijn lippen :

„Wanneer Raffles ons pad kruist, wanneer hij ons gaat bestrijden — dan zullen wij doen wat er te doen valt — wij zullen hem ten onder trachten te krijgen."

„Ik ben blij, dat ik dit van u hoor, Meester," zeide een van de mannen, die met een somber gelaat terzijde had gestaan, „want indien ik mij niet vergis staat gij bij John Raffles in de

schuld."

„Het mag zoo zijn, en toch zal ik niet aarzelen, mijn plichten jegens het genootschap te doen," riep Beaupré met stemverheffing uit. „Ik verzoek u vertrouwen in mij te stellen, althans zoolang tot het u zal blijken dat het misplaatst is."

Er werd hier en daar nog wat gebromd, maar deze protesten werden overstemd door het gejuich van de groote meerderheid, en de Franschman kon het er nu voor houden, dat hij het doel van zijn wenschen bereikt had en de Meester van het groote misdadigersgenootschap was geworden.

Dadelijk vaardigde hij de noodige bevelen uit, stelde zich van alles op de hoogte en eindigde met de mededeeling, dat voorloopig de zetel van het genootschap te Londen gevestigd zou blijven, tenminste gedurende eenige maanden, maar dat hij dan naar alle waarschijnlijkheid naar Parijs zou worden verplaatst.

Het was al bijna dag toen de vergadering werd ontbonden en de schurken huns weegs gingen, thans echter door een tweeden uitgang, eveneens goed verborgen en die in een ongebruikten pakkelder van een oud magazijn uitkwam.

HOOFDSTUK V.

NAAR DE EENZAAMHEID....

Omstreeks denzelfden tijd, waarop de vergadering ontbonden werd, waarin Raoul Beaupré de la Sardogne tot Meester van het Genootschap van den Gouden Sleutel gekozen werd, steeg een fraai gevormde vliegmaschine van een weiland, niet ver van het kleine stadje Horsham, aan den spoorweg van Londen naar Brighton op.

Aan boord van het toestel bevonden zich drie personen — twee mannen en een vrouw.

De twee mannen waren onze oude bekenden, John Raffles en zijn vriend Charles Brand.

Dicht bij Horsham bevond zich het landgoed, Raspberry Hall geheeten, hetwelk Raffles reeds eenige jaren in eigendom had onder den naam van Graaf Palmhurst.

Daarheen had hij een week omstreeks geleden een jonge en zeer schoone vrouw gebracht, Helen Felton geheeten, die hij te New York als het ware onder de oogen harer vijanden had ontvoerd.

Die vijanden waren de leden van de Bende van Het Kwade Oog geweest, een vereeniging van misdadigers van het ergste soort, welke door Raffles zoo goed als geheel was uitgeroeid, met inbegrip van den geheimzinnigen aanvoerder en bij welke gelegenheid ook Dr Fox het leven had gelaten.

Dr. Fox had deze jonge en betooverend schoone vrouw op Raffles afgezonden in de stellige verwachting, dat het haar zou gelukken, den Grooten Onbekende in haar netten te vangen, zooals Delila het Simson deed.

Evenals deze vrouw, beschikte Helen Felton over alle hulpmiddelen om tot dit doel te geraken — groote schoonheid, bevalligheid en.... een hart van steen.

Maar — alles geschiedde heel anders dan de Meester het zich had voorgesteld, die speciaal naar New York was overgekomen, teneinde

daar zijn ouden tegenstander John Raffles te bestrijden.

Het hart van steen van de schoone vrouw was week geworden door den invloed van een gevoel, hetwelk zij nimmer gekend had, dat van de ware liefde.

Ternauwernood stond zij tegenover Raffles, of die liefde sloop haar hart binnen, beter gezegd, een hartstocht, die zich van haar gansche wezen meester maakte, en die haar aanstonds het denkbeeld, dat zij dezen man aan zijn vijanden over zou leveren, vol afschuw van zich deed werpen.

Zij waarschuwde hem integendeel, zij redde hem en doer aldus te handelen, haalde ze zich den haat op den hals van haar vroegere bende-genooten.

Zij wist dat zij zich aan het ergste misdrijf had schuldig gemaakt, dat er volgens de wet der misdadigers bestond — die van het verraad en toch had zij geen oogenblik gearzeld om te doen, wat haar hart, zoo laat ontwaakt, haar ingaf.

Op het laatste oogenblik wist Raffles haar, na een reeks van de gevaarlijkste avonturen welke hij ooit beleefd had, aan de wrekende handen van haar vroegere bondgenooten te ontrukken.

Hij scheeptte zich met haar en Brand zomedede zijn trouwen chauffeur James Henderson in aan boord van zijn wonderbaarlijke vliegmaschine, „de Sperwer”, die hem ook naar Amerika had gebracht, en nog geen tien uur later streek deze merkwaardig mechanische vogel neer op een plek, dicht bij het landgoed, waar Raffles en de jonge vrouw uitstegen, terwijl Henderson en Brand het vliegtuig naar het vliegeterrein van Croydon gingen brengen om vandaar per trein naar Horsham terug te keeren.

Maar er leefden te Londen agenten van de Bende van Het Kwade Oog.

Het noodlot wilde, dat de fotograaf van een geïllustreerd blad de jonge vrouw zag, toen zij in den tuin van het landgoed wandelde en haar onmiddellijk herkende van de foto's welke dadelijk uit Amerika waren overgezonden, zoodra haar naam daar voor het eerst genoemd werd, in verband met den strijd tegen de misdadigersbende te New York.

Hij wist een opname van haar te maken, welke dadelijk in de „Daily Mail” verscheen, en het onvermijdelijke gevolg was, dat de medeplichtigen van den Moloch — zoo luidde de naam van den aanvoerder van Het Kwade Oog — haar spoor hervonden en des nachts het landgoed van Raffles binnen drongen, om haar te dooden, maar om eerst uit haar mond de verblijfplaats van Raffles te vernemen.

Nog bijtijds werden Raffles en zijn vrienden gewaarschuwd en zij konden de bandieten overvallen, overhoop schieten of, voor zoover zij gewond werden in handen der politie overleveren.

Helaas was Helen Felton bij die gelegenheid door de ellendelingen ernstig gewond en het duurde een week, voor zij zoover hersteld was, dat zij vervoerd kon worden.

Want Raffles had wel begrepen, dat zij niet op het landgoed kon blijven, zonder dat hij zelf genoodzaakt zou zijn, daar voortdurend te vertoeven om haar te beschermen.

En dit was voor hem des te gevaarlijker, daar Scotland Yard wantrouwen had opgevat tegen den persoon van Graaf Palmhurst.

Raffles had tot dusverre dit wantrouwen het hoofd geboden of het eenvoudig genegeerd, maar hij zag wel in dat de omstandigheden ditmaal tegen hem waren, en dat het niet lang zou duren of de politie van de hoofdstad zou ontdekken, dat Graaf Palmhurst en John Raffles een en dezelfde persoon waren.

En toen deed de jonge vrouw, die diep gebukt ging onder het leed van onbeantwoorde liefde, het volgende voorstel.

Raffles had haar toen zij zwaar gewond terneder lag menig voorval uit zijn leven verhaald, omdat hij wel gevoelde, dat hij deze vrouw, die hij zijns ondanks leed moest berokkenen, omdat in zijn hart geen plaats was voor de liefde, kon vertrouwen.

En zoo wist zij dat Raffles zijn schatten verborgen had op een aantal eilanden, zes in getal, waarvan er vijf volkomen onbewoond waren, en het zesde slechts een zeer geringe

visschersbevolking telde, ternauwernood uit vijf gezinnen bestaande en allen bijeenwonend op een uithoek van het eiland.

Welnu, zij, die van het leven niets meer hoopte, voor wie alle bloesems van liefde en geluk door een enkele kille nachtvorst bevroren en gedood schenen te zijn, wilde haar overige dagen doorbrengen op een van deze eilanden, als het ware als bewaakster van de schatten, welke Raffles daar verzameld had.

De Grootte Onbekende wist zeer goed, dat zulk een bewaakster overbodig was maar hij wilde haar deze laatste leteurstelling niet aandoen.

Hij was er van overtuigd dat Helen zich daar in de eenzaamheid wel zou bedenken en naar de bewoonde wereld zou willen terug keeren.

Hij had echter de voorwaarde gesteld dat zij zich zou laten vergezellen door een oude vrouw, in wie hij een onbeperkt vertrouwen kon stellen en die hem met hart en ziel was toegedaan.

Het was een Zweedsche, ongeveer zestig jaar, en die geheel alleen op een afgezonderde hoeve aan de kust leefde.

Hij bezocht haar nu en dan en steeds ontving ze hem met een dankbaar hart de oogen vol tranen en terwijl haar oud gezicht van aandoening vertrokken was.

Hij wist dat deze vrouw geen oogenblik zou aarzelen, als hij van haar het offer vroeg haar land vaarwel te zeggen en Helen Felton op het eenzame eiland gezelschap te houden, waarheen hij haar op haar eigen verlangen zou voeren.

En daarom nu steeg de vliegmaschine dien ochtend op, met haar drie passagiers aan boord.

De reis zou het eerste gaan naar het kleine dorpje op de Zweedsche kust waar Ann Svenstrup, de oude vriendin van Raffles, in eenzaamheid haar dagen sleet.

De overtocht duurde niet langer dan een uur, en toen streek de wonderlijke machine, door Raffles bestuurd, op een hoog gelegen weide neder, waarvan men het uitzicht had over de zee en het kleine dorpje aan den voet van de helling.

Aan den rand van dit plateau stond een eenvoudige hut.

De deur ervan stond open, en op den drempel stond een oude vrouw, met haar, witter dan sneeuw, die naar buiten was gekomen, toen het geraas van den motor haar aandacht trok en die nu eensklaps haastig kwam aanloopen, zoodra de vliegmaschine stil stond.

Raffles was uit het luik geklauterd en liep snel op de vrouw toe.

Wie weet onder welk uiterlijk de oude hem het laatst had gezien en toch herkende zij hem onmiddellijk aan zijn stem en de uitdrukking van zijn groote grijze oogen.

Zij stak hem een bevende hand toe en zeide in voortreffelijk Engelsch :

„Wees welkom heer. Gij maakt mij gelukkig met uw bezoek. Wilt gij niet binnentreden en met mij den maaltijd nuttigen ? Ik wilde juist gaan ontbijten. Ik kan u goede schapenkaas bieden, en een stuk rundvleesch, versche boter en een glas melk.”

„Je hangt me daar een heel aantrekkelijk tafreel op van je tafel, beste Ann en ik zal er gaarne gebruik van maken, maar ik ben hier gekomen om heel ernstig met je te praten en ik vrees dat nieuwsgierigen spoedig de bergweide zullen bestijgen, zoodat mij het opstijgen met mijn vliegmaschine zeer moeielijk zou gemaakt worden.”

„Wat dat betreft kunt gij gerust zijn, mijnheer !” riep Ann Svendrup uit. „Het geheele dorp is uitgelopen om naar de automobielwedstrijden te kijken die hier in de buurt plaats vinden en wie dit niet deed is op het oogenblik op zee.”

„Dan zullen wij een half uurtje bij je rusten, goede Ann, en je zult mij veroorloven een paar vrienden bij je te brengen.”

„Gij weet wel, heer, dat uw vrienden de mijne zullen zijn tot mijn dood,” hernam de oude vrouw met een blik op het gelaat van den Grooten Onbekende, welke Raffles ontroerd haar hand deed grijpen.

Hier, op deze hoog gelegen weide, in deze eenzame hut, was nog menschenliefde te vinden.

Hij wendde zich om naar de vliegmaschine en wenkte Brand en Helen Felton om uit te stijgen.

Een oogenblik later bevonden allen zich in de eenvoudige hut, waarvan de deur bleef open staan, zoodat zij de vliegmaschine gemakkelijk in het oog konden houden.

In een paar woorden had Raffles verklaard wat het doel van zijn bezoek was. Ann Svendrup had hem kalm laten uitspreken en nu en dan haar groote helderblauwe oogen op het gelaat van de jonge vrouw vestigend, die bleek en zwijgend aan tafel zat.

Ofschoon Raffles er met geen woord van gerept had, had Ann met echt vrouwelijk instinct aanstonds begrepen, wat er de jonge

vrouw toe bewoog deze zonderlinge verblijfplaats uit te zoeken.

Wat haar zelf betreft — zij was sterk gehecht aan haar oude hut en toch aarzelde zij geen seconde, toen Raffles haar vroeg, dit alles te verlaten om naar een geheel onbekende streek te vertrekken.

„Dat gij het gevraagd hebt, is voldoende heer,” zeide zij, toen Raffles zweeg. „Het antwoord behoeft voor u niet twijfelachtig te zijn. Natuurlijk kunt gij over mij beschikken. Geld heb ik niet — ik noem niets mijn eigendom, dan mijn eenvoudige hut — en wat zich daarin bevindt is van zoo weinig beteekenis dat ik het kan vaarwel zeggen — als het moet voor altijd. Toch zijn er enkele dingen, welke ik gaarne zou willen medenemen, indien dat tenminste mogelijk is.”

„Dat moogt gij, Ann,” antwoordde Raffles, terwijl hij de rimpelige hand van de oude vrouw greep en die zachtjes streelde, „maar zeg mij eens — weet gij wel op welke wijze wij zullen reizen ?”

„Misschien wel met dien vreemden vogel ?” vroeg de oude vrouw glimlachend, terwijl zij op de „Sperwer” wees.

„Je hebt het geraden. Ben je niet bevreesd ?”

„Zou ik bevreesd zijn, heer, als gij mij begeleidt ?” vroeg de oude vrouw, terwijl zij Raffles met moederlijke teederheid over het haar streelde.

„Dan is alles goed Ann, en dan zullen wij, na eer te hebben bewezen aan uw maaltijd, weder vertrekken.”

De vier menschen, die hier op zulk een zonderlinge wijze waren bijeen gebracht, gebruikten den maaltijd zonder dat er veel gesproken werd.

Helen Felton was in een droefgeestige stemming, de oude vrouw was nooit zeer spraakzaam en alleen Brand trachtte nu en dan het gesprek gaande te houden.

Daarop zocht Ann Svendrup een paar voorwerpen bijeen, welke zij gaarne wilde medenemen, terwijl Raffles en Brand zich gingen overtuigen, dat de machine weder reisvaardig was.

Zoodra zij buiten het gehoor waren trad de oude vrouw op Helen toe, vatte haar beide handen, streelde haar toen zachtjes over de wang en vroeg op meewarigen toon :

„Het is zeker de liefde, mijn kind, die je hiertoe dwingt. Je kunt het gerust opbiechten aan een oude vrouw als ik.”

Helen Gelton knikte een paar maal en ant-

woordde toen op doffen toon :

„Het is zoo, ik heb hem lief. Ik heb hem liever dan mijn leven.”

„En — weet hij het ?”

„Hij moet het wel weten, hij zou blind geweest moeten zijn, als hij het niet gezien had. Het is laf, het is onvrouwelijk — ik weet het, maar het was sterker dan ik ! Hij heeft mij geheel onder zijn macht gekregen. Ik kon niet anders doen dan het toonen.”

„En — wat deed hij ?” vroeg de oude vrouw zacht, zoo zacht, dat het nauwelijks was te hooren.

„Hij gedroeg zich als een gentleman. Ik voelde dat hij mij niet kon lief hebben, maar hij liet mij dat niet merken — hij deed alsof hij niets zag, hij zeide dat zijn geheele liefde moest gewijd zijn aan de ongelukkige lijdende menschheid, aan de zwakken, de onderdrukten, de verschoppelingen. O, ik begrijp het zoo goed ! En toch — het is zoo vreeselijk — een man met zulke gaven, die zijn leven doorbrengt met....”

Zij hield eensklaps verschrikt op, bang dat zij zich zou verspreken, maar Ann Svendrup zeide fluisterend :

„Gij behoeft het voor mij niet verborgen te houden — ik weet alles — alles weet ik van hem — ik ken zijn geheele leven, ik weet waarom hij dit doet. Ik weet dat de wereld het slecht, afkeurenswaardig zou noemen, ik geloof ook dat het dat is — en toch, als men hem spreekt, dan zou men bijna aan zichzelf gaan twifelen. Dan weet men niet meer wat goed of kwaad is, en dan hoort men alleen in zijn woorden de jammerklachten van hen, die

lijden, die vertrap worden, die hongerig en ellendig zijn.”

Gij kent hem dus wel goed ?”

„Ik ken hem van het oogenblik, dat hij werd die hij nu is. Ik weet dat veel vrouwen hem hebben lief gehad — ik weet dat hij zelf eens heeft bemind — ik weet dat hij laaghartig verraden is en dat zijn hart is verscheurd door dat verraad. Nu denken allen dat het versteend is — maar ik weet dat het niet zoo is. Ik weet wat er voor warmte schuilt onder die schijnbaar ijsskoude korst.”

„En Ann, denkt ge dat hij nog ooit anders zou worden ?” vroeg Helen Felton, terwijl zij de oude vrouw bij den arm greep.

„Ik wil u niet met een ijdele hoop vleien, ik geloof het niet,” antwoordde de oude vrouw.

Helen Felton boog het hoofd en een smartelijke zucht baande zich een weg tusschen de half geopende lippen. Toen echter herstelde zij zich, hief het hoofd op en zeide :

„Ik wil niet wanhoopen — ik wil nog niet iedere gedachte verbannen, dat het mij eens zal gelukken, zijn liefde te winnen. Ik weet het, ik ben slecht geweest, ik ben een vrouw geweest, Ann, die door ieder rechtschapen mensch werd veracht — ik zal je dat alles later verhalen, als wij tezamen zullen zijn, want ik weet niet wat het is, maar ik vertrouw je reeds, alsof je mijn moeder waart en ik ben je zoo dankbaar dat je mij wilt vergezellen.”

„Voor hem zou ik alles doen,” zeide de oude vrouw eenvoudig. „Ik begrijp je nu — je hebt vroeger misschien slechte daden gedaan — de liefde heeft je gelouterd en thans wil je boete doen op deze wijze.”

HOOFDSTUK VI.

DE TERUGKEER VAN HET EILAND CHARITAS.

Een oogenblik later steeg de vliegmaschine op van het weiland nadat allen zich weder aan boord hadden begeven.

Raffles, die aan het stuur zat, richtte aanstonds de machine naar het zuiden, want hij was voornemens den kortsten weg te volgen.

Hij vloog, op een hoogte van bijna drie duizend meter over Zweden, de Oostzee, Duitschland, Oostenrijk en het Oostelijk gedeelte van de Middellandsche Zee.

En dit alles met zulk een verbijsterende snelheid, dat hij twee en een half uur nadat hij van het weiland was opgestegen, Cairo in het gezicht kreeg.

De Sperwer volgde nu het Suezkanaal en vervolgens de oostelijke kustlijn van de Roode Zee.

Op deze hoogte was de hitte dragelijk, maar op aarde moest het vreeselijk zijn, want de zon, een koperen bol gelijk, brandde meedoo-genloos aan den hemel, en zond haar gloeiende stralen op de woestijn neer, waar zich slechts weinige teekens van leven vertoonden.

Weder een half uur later kwam Aden reeds in het gezicht.

En steeds ging de reis verder over Bombay, Madras en Calcutta, dwars over Engelsch Indie heen.

Zonder zich ergens op te houden waagde de vliegmaschine zich koen boven den Indischen Oceaan en hield vervolgens recht aan op den Tsjagos-Archipel.

Van deze eilandengroep, aan Engeland behoorend, zijn tal van eilanden nog onbewoond en op een daarvan, dat ver buiten de gewone scheepvaartroute lag, had Raffles lang geleden een deel van zijn schatten ondergebracht.

Daar, op dat verrukkelijke eiland, een aardsch paradijs gelijk, met een heerlijk klimaat en een weelderigen plantengroei, zou hij Helen Felton heen brengen.

Daar zou zij zich zeker het best in haar betrekkelijke eenzaamheid schikken en daar kon zij ook wellicht van eenig nut zijn.

Want het was nog niet lang geleden, dat zich op dat eiland, door Raffles „Charitas” gedoopt, een treurspel had afgespeeld, hetwelk de Engelsch-Indische politieautoriteiten destijds in rep en roer had gebracht.

Een bende Malabaren, bloeddorstige zee-roovers, had zich op het eiland ontscheept en door toedoen van Raffles waren zij allen gevangen genomen.

Het was, volgens den plaatselijken tijd, negen uur in den avond, toen de vliegmaschine eindelijk neerstreek op een grasvlakte, zoo glad als het laken van een biljard, en die zich ongeveer in het midden van het eiland bevond.

Even nadat de wielen den grond geraakt hadden, stond de Sperwer stil en Raffles stapte er het eerst uit, om Helen Felton bij het uitstijgen behulpzaam te zijn.

Nadat ook Brand en Ann Svendrup de vliegmaschine hadden verlaten, wendde Raffles zich glimlachend tot de jonge vrouw en zeide:

„Ik heet u welkom op het eiland Charitas, madame! Ik meen, dat een ruiker bloemen thans ter plaatse zou zijn. Aanyaard inplaats daarvan dit geheele eiland, dat niets anders is dan een reusachtige ruiker.”

Hij bracht de vrouw aan den rand van de hoogvlakte, waarop de vliegmaschine was neer gestreken en een kreet van verwondering ontsnapte haar toen zij, beschenen door het heldere maanlicht, daar het eiland als het ware aan haar voeten zich zag uitbreiden.

Daar waren bosschen van tamarindeboomen, ceders en palmen, kristalheldere stroomen, die klaterend van de heuvelen in een ondiep dal stortten. Daar waren malsche weiden, en op een paar honderd meter afstand viel ruischend een tamelijk hooge waterval van een rots omlaag.

„Het is hier verrukkelijk schoon,” zeide de jonge vrouw fluisterend. „Nu ik dit alles zie, kan ik mij volstrekt niet voorstellen, hoe ik ooit behagen heb kunnen scheppen in het

leven van woest genot, hetwelk ik te New York geleid heb."

„Wanneer alle menschen zich wat meer door de natuur lieten beïnvloeden, dan zou de menschheid als geheel gelukkiger zijn, daarvan ben ik zeker," zeide Raffles op ernstigen toon. „Maar laten wij nu niet langer hier blijven. De nacht is in de keerkringen vaak zeer koel. Ik zal u naar het kleine huis brengen, dat daar beneden in het dal staat en dat zeer eenvoudig is, maar dat wij later — als gij werkelijk van zins zijt, hier te blijven, wat aantrekkelijker zullen inrichten. Gij zult er echter alles vinden, wat gij voor den eersten tijd noodig hebt, voedsel, vuurwapenen, munitie en dekking."

„Ik weet zeker dat het er goed zal zijn," hernam Helen Felton op zachten toon.

Het kleine gezelschap daalde langs een door de natuur gevormd pad naar de vlakke af en bereikte spoedig een ruime hut, van planken vervaardigd, en waarvan het schuine dak met asphaltpapier bedekt was.

Het huisje had aan twee zijden vensters en het kon in staat van verdediging worden gebracht, wanneer dit noodig mocht blijken — wat echter zeer onwaarschijnlijk zou zijn, want het eiland had geen wilde dieren en de zee-roovers hadden het als basis opgegeven.

Toch achtte Raffles het zijn plicht de jonge vrouw er op opmerkzaam te maken, dat zij gevaren zou kunnen loopen.

Maar zij schudde zachtjes het hoofd en zeide :

„Het komt er niets op aan, John Raffles."

Allen waren het huis binnen gegaan, de kaarsen werden aangestoken en langzaam ging Helen Felton rond, nam hier en daar een voorwerp op, streelde het even, keek in een paar kasten, handig gemaakt door Brand, die een duchtig timmerman was en zeide :

„Het zal hier zeer goed leven zijn. Hoe zacht is de lucht, hoe geuren de bloemen, de bloemen der tropen."

Zij keek Raffles een oogenblik met haar donkere oogen aan en vroeg toen met trillende stem :

„Wanneer vertrekt gij weder?"

„Over tien minuten, madame."

„Zoo vlug reeds?" vroeg de jonge vrouw toonloos.

„Ik moet," antwoordde Raffles met zachte stem.

Zij traden hierop naar buiten en Raffles wees haar den kleinen stal, thans verlaten, maar waar zij, indien zij ze levend kon vangen, geiten en pluimvee zou kunnen houden, den

akker die op geregelden tijden bewerkt werd en die in vollen bloei stond en den kleinen boomgaard.

Onder het spreken hadden zij een boshje tamarindeboomen bereikt.

Helen Felton leunde tegen een boom en haar bleek gelaat werd door de maan beschenen.

Haar donkere oogen schenen de ziel te willen peilen van den man, die tegenover haar stond, toen zij zacht vroeg :

„Wanneer zult gij terugkeeren?"

„In den aanvang zal ik om de veertien dagen komen — met de vliegmaschine is het een reis van nauwelijks zestien uren. Maar later, als gij inderdaad hier wilt blijven — dan zal ik wellicht minder vaak komen."

„Minder vaak dan twee keeren in de maand!" zeide de jonge vrouw, terwijl zij het hoofd hoog en een vochtige glans in haar oogen kwam.

„Zoo is het wezenlijk het beste, madame!" zeide Raffles.

Hij stak Helen de hand toe en vervolgde :

„Wij zullen nu afscheid nemen. Ik hoop, dat gij u dezen stap niet zult berouwen. Mijn schatten bevonden zich in de spelonk, schuins achter uw woning, maar ook is er een deel verborgen in de eigenaardig gevormde rots, welke gij aan de Noordkust van dit eiland zult vinden, vlak bij den oever der zee en waarvan ik het bovenste gedeelte door middel van dynamiet heb opgeblazen, om aldus den ingang af te sluiten van de grot waar de kisten met goud en juweelen staan! In de kreek, dicht bij uw huis ligt een zeewaardige motorboot, klein, maar toch groot genoeg, om er mee naar een van de eilanden van deze groep te varen, zoodra u het heimwee naar de beschaafde wereld mocht aangrijpen. Er is benzine in de kleine schuur daarginds. En nu vaarwel — ik moet vertrekken!"

„Vaarwel, John Raffles!" fluisterde Helen Felton.

Eensklaps, voor Raffles het had kunnen verhinderen, had zij haar armen om zijn hals geslagen en haar mond op den zijne gedrukt in een kus, waarin zij al haar liefde voor den Groote Onbekende scheen te willen uiten.

Toen trad zij wankelend terug, de oogen gesloten, het hoofd in den nek, draaide zich eensklaps om en snelde weg, alsof zij door furiën achtervolgd werd.

Raffles bleef een oogenblik als uit steen gehouwen op dezelfde plek staan, half bedwemd

door dien kus, welke hij nog op zijn lippen voelde branden.

Hij was zeer bleek geworden en zijn donkere wenkbrauwen waren samengetrokken.

Het bloed joeg hem ontstuimig door de aderen — zijn hart klopte in zijn borst, het hart, dat hij dood waande.

Een oogenblik greep een duizeling hem aan.

Hij wist het — hij had haar niet lief, maar zij was jong, zij was schoon.

Hij deed een stap in de richting van de hut.....

Daar verscheen een gedaante op den drempel — het was Brand, die met snelle schreden naderde.

Een schok doorvoer Raffles, hij richtte zich op, zijn spieren strekten zich als onder een geweldige inspanning en op schorren toon kwam het over zijn lippen:

„Die lafheid zal ik mijzelf nooit vergeven. Bijna heeft een vrouw mij zwak gemaakt! Weg van hier — voor die vrouw mij ontrouw zou maken aan mijn vast besluit!”

En hij trok den verbaasden Brand als het ware met zich mede, nu en dan iets onverstaanbaars mompelend, als voortgejaagd door een onzichtbare macht.

Zoo snel hij kon klauterde hij in de vlieg-machine, half verbijsterd, onder den invloed van den zoelen nacht, van de bloemengeur, van de betooverende eenzaamheid van het eiland — en van dien brandenden kus, die nog zijn lippen scheen te schroeien. Brand, die volstrekt niets begreep van wat er in Raffles omging, repte zich zooveel hij kon en klom op zijn beurt in de vlieg-machine, die dadelijk daarop weder opsteeg en koers zette naar Londen.....

Vijftien uren later landde de vlieg-machine weder op het vliegterrein van Croydon, waar Henderson aanwezig was, die door een draadloos telegram was gewaarschuwd, hetwelk Brand vanuit de vlieg-machine had verzonden.

Met behulp van den reus werd de machine weder in de loods gebracht en daarop reisden de drie mannen in een grooten toerwagen naar Londen, welke stad zij een half uur later bereikten.

Het was ongeveer zes uur in den middag, toen de auto stilhield voor het huis van Lord William Aberdeen in de Cromwell Street, waar Raffles onder dien naam reeds eenige jaren woonde.

Toen zij naar binnen zouden gaan, wendde Raffles zich tot Henderson en vroeg:

„Is hier niets bijzonders geschied, terwijl wij weg waren?”

„Neen, Mylord! Alleen heeft er in de bladen iets gestaan van Ray. Zij zoeken nog altijd vruchteloos naar hem.”

Raffles bleef een oogenblik in gedachten staan en hernam toen:

„Ben je vermoeid, Henderson?”

„In het geheel niet, Mylord!”

„En jij, Brand,” zoo wendde Raffles zich tot den jongen man.

„Volstrekt niet!”

„Goed zoo! Dan zullen wij nu vlug dineeren, ons verkleeden en eens een kijkje gaan nemen in de dievenbuurt! Ik geloof, dat wij daar wel iets zullen vernemen omtrent de verkiezing van een nieuwen chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, die een paar dagen geleden moet hebben plaats gehad.”

HOOFDSTUK VII.

EEN AVONTUUR VAN DEN FRANSCHEN MARKIES.

Het was bijna negen uur in den avond en reeds duister, toen de drie mannen onherkenbaar vermomd, en met een uiterlijk, dat onmogelijk veel vertrouwen kon inboezemen, door den tuindeur van het heerenhuis vertrokken en haastig de doodstille zijstraat teneinde liepen, waaraan de tuinmuur grensde.

Een huurauto bracht hen naar Hounsditch, waar zij een aantal kroegen wisten, die voor het meerendeel door allerlei gespuis bezocht werden.

Aan de grens van deze wijk zonden zij de auto weg, waarvan de chauffeur trouwens geweigerd had, hen ook maar een meter verder te rijden, daar hij, volgens zijn zeggen, zijn hachje te lief had en zijn huid te goed achtte, om ze door Jan, Piet en Klaas te laten kerven.

De drie mannen slenterden een van de smerige, armoedige straten binnen en een kwartier later traden zij een soort matrozenkroeg binnen.

En nauwelijks waren zij daar of Raffles stootte Brand aan en zeide :

„Wij hadden het onmogelijk beter kunnen treffen en het toeval is met ons! Zie daar eens in dien hoek!”

Brand vestigde zijn oogen in de aangeduide richting en had moeite een kreet van verrassing te weerhouden.

„Maar voor den drommel — dat is de Fransche Markies! Dat is Beaupré de la Sardogne! Wat doet die in 's hemelsnaam hier te Londen?”

„Ik geloof wel, dat ik het kan raden — evenals bij de verkiezing van Dr. Fox zal hij zich hebben opgeworpen als candidaat voor het Meesterschap!” antwoordde Raffles.

„En zou hij daar nu in geslaagd zijn?”

„Misschien wel! Hij ziet er tenminste laatdunkend genoeg uit. Zie hem eens met trotsche blikken rondkijken.”

„Maar hoe ontdekken wij, of hij inderdaad gekozen is?”

„Dat is moeilijk genoeg!” gaf Raffles ten antwoord. „Het gaat bezwaarlijk aan, het hem op den man af te vragen! Maar wij zullen goed onze ooren en oogen den kost geven, misschien ontdekken wij wel iets!”

Raoul Beaupré zat te midden van een viertal mannen, met wie hij op fluisterenden toon een gesprek voerde.

„Zij lijken wel een of ander plan te beraamen!” merkte Brand zacht op.

Juist toen hij dit gezegd had, ging de deur open en er trad een half dozijn mannen binnen, die in hun uiterlijk al niet veel verschilden van degenen, die hier binnen waren.

Raffles, Brand en Henderson hadden zich een plaatsje bij het buffet uitgezocht en daar zij voortreffelijk vermomd waren en het dievenbargoensch spraken zonder een foutje te maken, lette niemand in het bijzonder op hen.

Maar zij waren nog nauwelijks tien minuten in de dievenkroeg, of in een hoek van de gelagkamer gingen twistende stemmen op.

Dadelijk waren de drie mannen een en al aandacht.

Zij ving en enkele brokstukken op van een twistgesprek en eensklaps hoorden zij boven alles uit de stem van Raoul Beaupré, die was opgesprongen en schreeuwde :

„Ik ben volgens de reglementen gekozen.”

„Dat lieg je.”

„De stemmen staakten,” brulde een man met een stierennek.

„Zeker — maar daarna heb ik in een eerlijk vuistgevecht Ray overwonnen en de afspraak was, dat de winnaar Meester zou zijn.”

„Best mogelijk — maar wij willen geen Franschman,” werd er weer geschreeuwd.

„Gij hebt niets meer te willen — gij hebt u in het onvermijdelijke te schikken. Gij

hebt mijn bevelen op te volgen," riep de Franschman met stentorstem. „Denk er om, dat ik geen grapjes duld."

„Nu weten wij tenminste, hoe de zoeken staan," zeide Raffles laconiek, terwijl hij zich tot Brand wendde. „Maar wat is dat — het wordt waarachtig ernstig. De messen komen er aan te pas. Nu, dat is natuurlijk een doorgestoken kaart. De vrienden van Ray zijn er op uitgetrokken om den Markies uit den weg te ruimen. Henderson — hier is werk voor je aan den winkel, vriend. Sla dien grooten praatjesmaker maar eens tegen den grond — die kerel met zijn roodd haar en met dat slagersmes in zijn vuist."

De man, die aldus door Raffles was gekenschetst drong juist dreigend op Beaupré in, die zijn revolver had getrokken, maar van dat wapen geen gebruik kon maken, daar de vechtenden reeds dicht op elkaar gedrongen stonden.

In een oogwenk had Henderson zich een weg gebaand tot vlak voor den man met het roode haar.

Een seconde later voelde deze zich zijn mes ontrukken en nog voor hij goed en wel wist wat er gebeurde, had de zware vuist van Henderson, die hem tusschen de oogen trof hem als een geslachte os doen neerstorten.

Er ontstond een onbeschrijfelijk tumult.

Overal zag men messen schitteren, van haat vertrokken gezichten en fonkelende oogen.

De voor- en tegenstanders van Beaupré waren reeds handgemeen geworden en gingen elkaar met messen te lijf.

Henderson wierp zich onbevreesd temidden van den strijd en daar hij meende begrepen te hebben, dat hij op de hand van den Franschman moest zijn, liet hij zijn zware vuist als mokers neerdalen op de koppen van Ray's vrienden.

Hijzelf liep een paar onbeteekenende schrammen op, maar toen ook Raffles en Brand zich met de zaak bemoeiden was het spoedig beslist, want binnen enkele minuten lagen zes aanvallers jammerlijk toegetakeld op den vloer, steunend en hun gekwetste ledematen wrijvend.

Beaupré, die zichzelf danig gewerd had, trad op Henderson toe, schudde hem de hand en zeide :

„Ik weet niet wie je bent, kameraad — maar ik dank je ! En jullie ook, mannen," zoo vervolgde hij, zich tot Brand en Raffles wendend.

„Het heeft niets te beteekenen, Meester,"

antwoordde Raffles schouderophalend, „maar als gij ons met geweld uw dankbaarheid wilt betuigen, neemt ons dan mee vannacht, inplaats van die twee mannen van u, die er nog al leelijk aan toe schijnen te zijn."

Het was waar — twee van de mannen van Beaupré hadden tamelijk diepe steekwonden opgelopen en zouden niet in staat zijn aan een of andere nachtelijke onderneming deel te nemen.

Beaupré keek Raffles verwonderd aan en zeide :

„Hoe weet je, dat er iets gaande is voor vannacht ?"

„Ik heb wel begrepen dat de nieuwe chef er geen gras over zal laten groeien," antwoordde Raffles kalm.

De Franschman daecht even na, taxeerde de drie gewaande bandieten met een enkelen blik en bevond, dat zij op voortreffelijke wijze zijn twee buiten gevecht gestelde mannen zouden kunnen vervangen.

Toen zeide hij :

„Welnu dan — het is goed, jullie gaat vannacht mee."

Hij liet zijn stem dalen en vervolgde :

„Wij hebben een goeden slag op het oog, bij den bankier Salomon in de Victoriastreet. Alles is er van te voren door mijn mannen in gereedheid gebracht — een van mijn mannen die er vandaag vermomd geweest is, heeft de draden doorgesneden en de noodige sleutels gemaakt."

En hij wees op een klein mannetje met een vossengelaat, dit vlak naast hem stond en met een triomfantelijk gezicht twee sleutels uit zijn zak haalde met een touwtje aaneen gebonden.

„Dit is de sleutel van de kleine tuindeur — en dit is de sleutel van de kluis," zeide hij terwijl zijn kleine oogjes schitterden.

„Dat is knap gedaan," riep Raffles vol bewondering uit. „Dit wordt een mak karweitje. Vijf mannen zullen ruim voldoende zijn."

„Die had ik er ook juist voor aangesteld," hernam Beaupré.

— „Wat voor brandkast ?" vroeg Raffles verder.

„Een tamelijk ouderwetsch meubel — half ingemetseld, maar met een paar goede werktuigen gemakkelijk te openen."

„Voor hoe laat is het ?"

„Twee uur !"

„Waarom zoo laat ?"

„Omdat ik zeker wil zijn dat die schurk van een Salomon slaapt," luidde het antwoord.

„Een schurk moogt gij hem wel noemen, Meester — ik ken hem — hij is een gemeene woekeraar,” kwam Brand, die zich herinnerde dat de naam van Salomon voorkwam op het lijstje, dat Raffles zorgvuldig bijhield en waarop een groot aantal woekeraars, speculanten en adellijke leegloopers geplaatst was.

„Wij gaan toch zeker niet tegelijk?” vroeg Raffles.

„Geen denken aan. Eerst gaat onze man met de sleutels en wacht ons daar af. Ik ga alleen en ik zou u willen raden, evenmin te samen naar het huis te gaan. Maar nu zullen wij maar spoedig vertrekken — wie weet stuurt die bendiet van een Ray nog wel meer moordenaars op mij af,” hernam Beaupré tusschen de tanden.

Het groepje van vijf mannen verliet nu de dievenkroeg en nadat men eerst nog een ander wijnhuis bezocht had, vertrok de kleine man met de sleutels.

Op een onmerkbare wijze gingen Raffles en Henderson hem na — en vijf minuten later lag het kleine mannetje onder een brug, ge-

kneveld en wel en waren zijn sleutels overgegaan in de zakken van den reus.

Het was half een, toen de drie vrienden elkander hervonden aan de tuindeur van den bankier en daar bleek de sleutel voortreffelijk nagemaakt te zijn — de deur ging aanstonds open.

Het drietal verschaftte zich toegang door een raam — bereikte de kluis en de tweede sleutel bleek al even deugdelijk te zijn als de eerste.

Het was een uur, toen de brandkast bezweek onder de vaardige vingers van Raffles, terwijl Henderson op den uitkijk stond.

Het was kwart over eenen, toen de drie mannen, met een buit van ongeveer drie en twintig duizend pond sterling het bankgebouw weder verlieten en het was juist kwart voor tweeën, toen de beklagenswaardige Franschman, die op zijn beurt de tuindeur naderde en daar argeloos wilde binnen gaan, regelrecht in de armen liep van twee surveillerende politieagenten, die tot zijn ongeluk de deur hadden zien aanstaan.

De volgende aflevering bevat :

De gestolen formules.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

PRIJS:
15 CENT PER NUMMER
VOOR BELGIË: FR. 1.50

MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST !
en
! GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen.

B

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2. Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht. Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het verlangen naar een extra rookerij en de geruststellende zinsnede in uw advertentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere Fifty-Fifty's geenerlei nadeeligen invloed meer kan constateren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met alle hoogachting

Luw dw.

(wg.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY = FIFTY
AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”